

TANEČNÍ ROZHLEDY

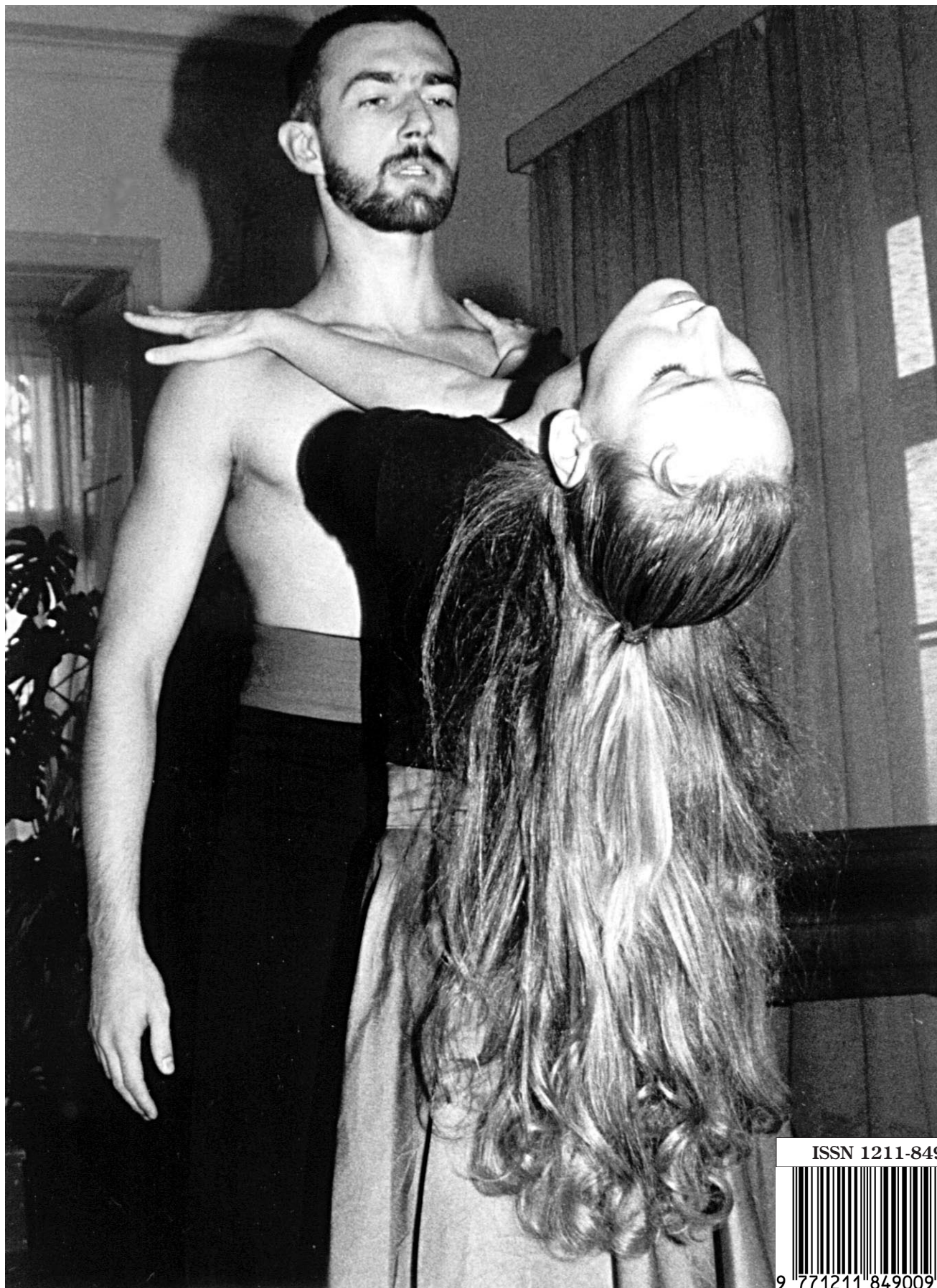
Ročník II.

Časopis o soudobém tanci

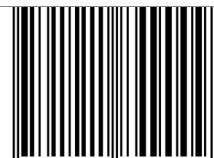
Číslo 11/prosinec 1998

<http://www.bod.cz>

Cena 25,-Kč

ISSN 1211-8494

9 771211 849009

11

v y p i s u j e

Talentové zkoušky pro školní rok 1999/2000

na pátek dne 15. ledna 1999 v 16⁰⁰ hodin

v areálu TCP, U Větrníku 3, Praha 6
(tramvaje č. 1 a 18 z metra „A“ Hradčanská)

„Taneční centrum Praha o.p.s.“ je osmiletá taneční konzervatoř (1. ročník věkově odpovídá 6. třídě základní školy) pro velmi talentované uchazeče s dobrým prospěchem, kteří chtějí profesionálně studovat tanec a zároveň získat kvalitní středoškolské vzdělání. Vzdělávací koncepce školy vychází z nového - eklektického pojetí konzervatorního a současně gymnaziálního studia s humanitním zaměřením.

Talentové zkoušky jsou určeny pro žáky 5. tříd ZŠ do 1. ročníku konzervatoře, ale i pro starší studenty, kteří prokáží výjimečné předpoklady při talentových a rozdílových zkouškách a budou přijati do stávajících vyšších ročníků. Uchazeči o studium zašlou přihlášku - formulář obdrží ve své kmenové škole nebo si ho vyžádají v sekretariátu konzervatoře TCP.

Podrobnou charakteristiku školy najdete v publikaci „Informace o středních odborných školách v Praze a okolí“, vydané Pražskou pedagogicko-psychologickou poradnou pro školní rok 1999/2000 nebo v sekretariátu konzervatoře TCP.

Úvaha o kritice aneb Naštvu asi pár lidí.

Máme u nás fungující taneční kritiku? Ano i ne. Otázka to není tak jednoduchá, jak by se některým mohla zdát. Jakožto pozorný čtenář všech periodik, které u nás o tanci vychází a v posledních letech vycházely (včetně přílohy TL v časopise Harmonie) a recenzí v denním tisku, příležitostně i jinde (Literární noviny ad.) jsem dospěl k názoru, že skutečné kritiky je jako šafránu.

Nepleťme si kritiku s velkým okruhem článků, které akci pouze komentují a popisují ji pro čtenáře, který neměl příležitost tanec vidět na vlastní oči. Tento typ článku známe všichni - s větší či menší dovedností popisuje, co se děje na scéně, obsahuje spíše více než méně cizích slov (aby čtenář poznal, že článek píše vzdělanec - to nemáme české ekvivalenty?) a vlastní kritice je vyhrazeno pouhých pár slov závěrem, nebo porůznu „bokem“. Někteří z těchto glosátorů dosáhli výtečné úrovně, mnohdy skutečně píšou velmi fundovaně a s takovou znalostí věci, že se běžný divák až diví, co jeho bystřejší kolega v tanci našel. V každém případě je tento okruh článků největší a liší se pouze poměrem popisu použitých rekvizit, kostýmů, pohybů, vnějších efektů všeho druhu i filozofických aspektů díla aneb co chtěl autor tímto říci a poměrem skutečné kritiky.

Kritika je záležitostí odborníků a proto netřeba ubírat prostor určený pro hodnocení popisem tance, který by měl být příjemcovi kritiky znám. Naopak existuje (u nás spíše ne) kritika, kde se jede po doslova každém pohybu a každém významu, pak je ovšem tato popisnost nutná v zájmu adresnosti a „vyznání se“, v které částečně díla vlastně jsme.

Vraťme se však k čistému žánru kritiky. Samozřejmě kritiku chápou jako stanovisko a východisko k diskusi s autorem, nikoli jako pokus ho zlikvidovat. Pod pojmem kritika rozumíme celou škálu hodnocení od naprostého záporu po naprostý klad a především zaujmutí čitelného stanoviska. Když se zamyslíme nad osobností kritika, měl by mít především měřítko ke své práci - tzn. stovky shlédnutých představení, nejlépe i diskusí o nich - pro třibení a formulování vlastních názorů je to dobrá škola. Potom by měl mít odstup - nebyť zavilý fanda pouze jednoho vyhraněného žánru (nebo ještě hůře pouze jedné tvůrčí umělecké skupiny). Měl by mít nadhled - cit a základní orientaci i v dalších uměleckých oblastech. Důležitá je i vlastní lidská vyzrálost - jinak bude určité dílo hodnotit frustrovaný člověk bez citového zázemí a jinak šťastně usazený člověk. Dál by se měl umět kritik vyjadřovat a zároveň i volit správný a pochopitelný jazyk směrem ke svým potenciálním čtenářům. (Ať se nikdo neurazí, ale mladá taneční generace určitě nemá takovou slovní zásobu cizích slov jako absolvent Filozofické fakulty.) Kritik by měl být nezávislý a nezaujatý. Nezmiňuji samozřejmě nutnou základní znalost řemesla, pokud možno i vlastní umělecké pokusy za sebou, aby na vlastní kůži poznal, že umělecká práce vůbec není jednoduchá, atd... Nezapomněl jsem na něco?

... Je, to toho je, že? To aby byl kritik Einstein a anděl v jedné osobě! A pokud možno starší věkové kategorie, protože mladý člověk těžko splní ideálně všechna tato kritéria.

A jsou ještě další otázky ohledně kritiky - přímo filozofické. Ty jenom naznačím, protože to je oblast, kde se dá žonglováním se slovy sáhnout skutečně až na samotnou hranici relativity: Umění se jako celek vyvíjí - kritik, který hledá kýžený pevný bod, aby pohnul zeměkouli, nenajde. Protože proto je umění uměním. Vytváří se určité stálejší formy, aby poté co jsou vytvořeny, další „rebelové“ opět posouvali hranice kumštu někam dál a jinam, popřípadě nazpět... Kde je pevný bod?

Raději zpátky k tématu a konkrétně - abych nakonec sám nestvořil cosi bez konkrétního obsahu:

V každém případě by měl být kritik schopen i zcela subjektivně říci, co se mu nelíbí (líbí). A to už jsem u pražské taneční kritiky - nekritiky. Lecjakému kritikovi začne štrapáce v okamžiku, kdy si uvědomí svoji příslušnost k některému tanečnímu táboru, kterých je v Praze několik. Vlastní tábor se přece nenapadá a se sousedním táborem je radno zachovat příměří, aby nevypukla válka, případně tzv. novinový ping-pong.

Jak potom kritizovat? Za skutečnou perlu považuji z hlediska neobjektivnosti a zaujatosti např. článek Anny Irmanovové z Lidových novin 28.4.1998 „Jitřenka tančí s andělem“. Autorka zde píše o mladičké a talentované Kristýně Lhotákové způsobem, který musí obě jmenované, každou jistým způsobem, shodit v očích znalého čtenáře. Cituji: „Čtyři choreografie Syn Žraloka, Number 9, Psoty lotopy a Sen s andělem, berme nyní již jako práce hotové umělkyně, která si svým naprosto svébytným výrazem rází cestu na špičku evropského tanečního nebe.“ (konec citátu). Při vši mé úctě ke Kristýně Lhotákové, která je loňskou absolventkou Duncan Centre konzervatoře, je

to chvály až příliš. Psát v této souvislosti jakkoliv o špičce evropského tanečního nebe je pro mě silný tabák. Anebo Anna Irmanovová nesleduje, co se za cca posledních deset let na špičce evropského tanečního nebe vystřídalo. A zeptat se Kristýny, kterou tímto srdečně pozdravuji, jestli se považuje za „hotovou umělkyni“, asi by se sama zasmála.

No nic, další perličky z novin si schovávám pro své pobavení. Své zamyšlení na téma taneční kritiky končím, avšak kritika, která se může týkat nejen tance, ale tanečních akcí atd. má v tomto časopise zelenou. A nepřehlédněte, co na téma Taneční kritika říkají náhodně dotázaní v anketě na následující straně.

Mirek Němec

Alena Pešková a David Dvořák v *Conciertu de Aranjuez*

Foto: Petr Wagenknecht

Fotografie na titulní stránce: Alena Pešková a David Dvořák v *Conciertu de Aranjuez*
Foto: Petr Wagenknecht

Kritika ?! - anketa

Taneční kritika - krásné téma a žhavé (i ožehavé). Kdo z nás by s tímto tématem někdy (a mnozí dost často) nepřišel do styku? Kdo někdy nevyběhl po přečtení nějakého článku s rukama nad hlavou se slovy „to je teda vrchol“. A nebo naopak - čekání na článek, který se nakonec neobjevil. Za roky a roky, co se točím kolem tance, jsem přečetl takovou řádku zaujatých kritik, nebo prostě článků o čemkoliv, že bych o tom mohl psát romány. Nepochybuji, že mnozí z vás také. Taneční kritika a publicistika se dá dělat všelijak. Záleží čistě na odpovědnosti a svědomí dotyčného pisatele a cílech, které sleduje.

Považuji toto téma za jedno ze zásadních, takže se mu průběžně hodlám věnovat i dále. A těším se, že se mi ozvou se svým názorem na taneční kritiku a publicistiku i někteří naši čtenáři.

Dotazovaným na téma taneční kritika jsem dal zadání širší - zajímal mě jejich názor na cokoliv, co se týká taneční kritiky, obecné názory, popřípadě konkrétní hodnocení v rámci tohoto tématu nebo vlastní zkušenost...

Odpovědi jsou zcela bezprostřední, nepřipravené:

Dana Paseková, taneční publicistka, kritička: „Vytkla bych „před závoru“ kritiku v denním tisku. Stalo se špatným zvykem, že tzv. kulturní redaktori píšou o všem. Dřív si noviny brali odborníka na tu kterou kritiku - taneční, hudební atd. Dnes tito redaktori napíší všechno, čili od „Bacha po Vlacha“, činohru a balet včetně. Podle toho to samozřejmě vypadá. Kladem je, pokud se alespoň takový redaktor ráčí pozeptat, v tom případě ráda poradím, ale myslím si, že tento nemrav by neměl existovat.“

Další nemrav je, že existují „mafie“ jednak mezi kritikou a jednak mezi aktivními skupinami. To je velká škoda. Včera jsem se například zmínila na konferenci Pocta Isadore o tom, jak velké osobnosti jako paní Jarmila Jeřábková a paní Jarmila Kröschlová spolupracovaly. Nežárlily, když žákyně od Jarmily Jeřábkové, která byla geniální syntetik, si chodily na kursy k Jarmile Kröschlové, která zase byla geniální analytik. Tímto se to nádherně doplňovalo.

Dnes? Většinou mnozí ztrácejí síly tím, že bojují mezi sebou. To nejsou žádné potěšující věci, že?

Za další: Vždycky existovalo nějaké napětí mezi kritikou a aktivními umělci - což může být někdy i zdravé. Dneska se ale vyvinula jakási elita. Není dobré, když mě „objekt“ mé kritiky budí v neděli ráno po telefonu téměř s křikem „co jsem si to dovolila“, přestože jsem se snažila poctivě najít i zrnka kladu ve shlednutém díle.“

PhDr. Ladislava Petišková, divadelní historik: „Taneční kritika? Já bych si na tak širokou otázku netroufla, protože si myslím, že člověk by měl mluvit (i myslet si něco podstatného) o tom, co dobře zná. A já jsem specialista na pantomimu. Pokud se mě ptáte, protože jsme zde na akci Duncan Centra, věnované Isadore Duncan, v nějaké souvislosti s Duncan Centrem - práce Duncan Centra ve mně vzbudila zájem o taneční odkaz Isadory i o teorii, která je s jejím odkazem spojena. Protože ale pracuji pro konkurenční časopis Taneční listy a píši tam pantomimické recenze, dovolila bych si říci malou poznámku k vašemu tématu. Opravdu postrádám otevřené hledí v značné části tanečních kritiků. Například další konkurenční Taneční sezona se zase naopak vyznačuje širokým rozhledem po současném tanci a divadle a vybírá si z toho témata, která jsou v profilu časopisu a jsou zejména lidem, kteří časopis tvoří, nejbližší. Takže tam je ten široký pohled. Ale oni zase nejsou časopisem, který by zabíral celou oblast tanečního umění.“

K tématu - mě vadí, když čtu články, které jsou úzce zaměřené, mají klapky na očích, nevnímají si ničeho jiného, než té jediné kausy, většinou opřené o jediný tvar představení a nevidí dál. S tím se setkávám poměrně často. A protože se sama zabývám pantomimou a pohybovým divadlem, musím říci, že mi u tanečních kritiků chybí často znalosti z oblasti divadla. V okamžiku, kdy čte taneční kritiku někdo z jiného oboru, může získat pocit, že je taneční kritika čímisi limitovaná. Ale nepřičítala bych to jednotlivým osobnostem, myslím, že to je důsledek svého času preferovaného pohledu už ve výuce, který vedl na jedné straně k velmi hlubokému poznání oboru a na druhé straně opomíjel kontext. Přitom když se podíváte na současný tanec, kontext najdete.“

Eva Blažicková, ředitelka Duncan Centre: „Taneční kritiku já moc nečtu a neberu v úvahu. Takže se mi celkem těžko na toto téma hovoří.“

Takhle: Nemám ráda prázdné „plkání“. Velmi ráda čtu kritiku paní Niny Vangeli. Protože jsou vždycky věčné, ať už kladné nebo záporné, nikdy v nich není zlý úmysl (to si myslím, že je u kritika velká přednost a ctnost a dá to jistě velké úsilí si tuto linku udržet) a toho si u paní Niny Vangeli velmi vážím. Ráda čtu taneční kritiku paní Niny Vangeli.“

Věra Benšová: „Mě se hlavně zdá, že taneční kritika u nás je trochu osobní. Není dosti objektivní a řekla bych, že vždycky něčemu straní. Chtělo by to asi poněkud širší studii na toto téma, ale asi to vychází z toho, že zde je několik „hnízd“ tanečního zaměření. A podle toho, kdo ke kterému hnízdě patří, tak z toho zorného úhlu sleduje a poměřuje i všechno ostatní. Já se přiznám, že já bych se asi taky, kdybych psala o tanci, nezbavila určitého úhlu pohledu.“

Dr. Zdeňka Pilková: „Já musím říci, že v posledních letech velmi vymizela nejen taneční kritika, ale i hudební kritika, takže vlastně se píše jenom náhodně o některých vybraných akcích a rozhodně se nereflktuje taneční scéna jako celek. Výběr je velice náhodný a jsou noviny, kde se taneční kritika neobjeví vůbec. Čtu Lidové noviny, tam občas jak hudební, tak taneční kritika je, ale je to málo. Proto velice vítám, že po přestávce ve vydávání Tanečních listů začalo vycházet specializované periodikum Taneční rozhledy.“

Libuše Šváblová, zástupkyně ředitelky Duncan Centre: „Taneční kritika? Není jí dost. My jsme teď pořádali festival Tanečního divadla Praha '98 a pozvali jsme spoustu novinářů. Odezva, která se nám vrátila zpátky, nebyla taková, jakou jsme si představovali. Nevím čím to je, nemůžu to vysvětlit. Jsou informace jenom o tom, že se akce koná a tak... Myslím, že asi není dost odborníků, kteří by mohli tanec posuzovat a konkrétně ve oblasti současného tance.“

Eva Veverková, choreografka: „Tanec může dobře kritizovat jenom ten, kdo má za sebou hodně praktické práce. Nebo aspoň se s tou prací nějak sblížil, že ji viděl, sledoval tvorbu... Nevím, co se učí na vysokých školách v teorii tance, ale každý, kdo tyto školy absolvuje, by měl mít velkou praxi. Absolutorium školy neznamená, že je dotyčný dobrý kritik. Musí se dál zajímat o práci v souborech, divadlech a pak teprve může kritizovat, říkejme raději hodnotit.“

Člověk by si měl zkusit na vlastní kůži, co to je, něco udělat. Jak by mohl někdo kritizovat něco, co sám nezkusil???

Je potřeba sledovat práci i zevnitř. Kritici si pouze sednou do hlediště a koukají na jeviště. Ale je důležité, aby kritici, pokud chtějí někoho kritizovat, poznali celou práci skupiny, souboru, choreografa.

Za další si myslím, že dobrý kritik je také umělec. Ten se nemůže naučit „dalšímu“ rozměru řemesla - kritiky ve škole. Ten se s tím rodí. Je to prostě Umělec. Protože vidí, cítí - plastičtěji než jiní. Chápe.

Kritik musí mít duši v pořádku, ne že kritizuje jen umění - musí umět ohodnotit normální lidské jevy. Kritik musí být především kritický k sobě a pak bude dobře kritizovat i druhé.

Škola může naučit studenta psát formálně správně kritiku. Osnovu, formu, co by měli na díle sledovat... Ale to přece nestačí. Umělecká kritika musí být úplně jiná. Ta je o životě, ne o poučkách.

Zaráží mě jak někdo vystuduje taneční vědu a pak už všemu rozumí a všechno může kritizovat. To je prostě drzost. Abych byla konkrétní - kritizovat podle mě může u nás Pavel Šmok a další, kteří mají za sebou nějakou práci a zkušenosti! To jsou pro mě kritikové! Lidi, kteří vědí, jak je těžké někoho něco naučit, jak je těžké něco zpracovat a jak je těžké vydržet.“

Všem dotázaným děkuji za odpověď.

-mn-

SMT VŠB - TU Ostrava v chor. Místo (Ostrava 6.6.1998)

Foto: BoD

Řekli po představení (1)

Petr Tyc

Foto: BoD

Kdyby podobně pracovali i v tanci Andělé, kde se motivy musely nutně jevit nehudbníkovy jako džungle, kdyby si s tím dali tolik práce, aby je všechny tak vystihli, byli by úplní géniové, ale bohužel. Bohužel v Andělech se jim to někde povedlo, někde si jeli po svém a někde dokonce na hudbu nereflaktovali. Já se jim nedivím, protože skladba byla hrozně komplikovaná a sám skladatel mohl v časových proporcích ubrat. Jinak ta hudba byla opravdu zajímavá.“

Eva Veverková, Ústí nad Orlicí: „Andělé? - Velice intimní promluva choreografa. Choreograf hledá sám sebe, sebe ve světě a svět v sobě. Takže tomu asi každý nebude rozumět.“

Josef Prouza, Praha: „Byla tam některá světlá místa, určitě. Já mám rád rekvizity na jevišti a práce s rekvizitou zde byla výborná. Poslední část, založená na pohledech, se mi zdála zajímavá v každém případě. Hlavně jsem na jevišti sledoval své bývalé žáčky, nebo spíše kolegyně, se kterými jsem měl možnost pracovat a jsem rád, že si udržují svoji pohybovou úroveň nadále, i když už spolu nová díla nevytváříme.“

Kamila Škorvánkova: „Nelíbilo se mi to.“

Petr Tyc: „Nevím, jestli se to povedlo, nebo ne, já už to nedokážu posoudit. Když už představení člověk vidí tolikrát, nedokáže ho vnímat jako celek, spíše vnímá jednotlivosti a to není ono. Z toho důvodu to nedokážu posoudit. Já už posuzuji jenom chyby.“

Všem dotázaným děkuji za odpovědi.

Petr Tyc, Soudobé taneční divadlo Praha: Pohyby a nehybnosti

Ústí nad Orlicí, Roškotovo divadlo, 16. října 1998

Představení sestávalo ze tří částí:

I. Moving Forward And Holding Still (Pohyb vpřed a setrvávání v klidu), choreografie Victoria Marks (USA), hudba Mieczysław Litwinski (Polsko)

II. Andělé, choreografie Petr Tyc, hudba Sofia Gubajdulina (Rusko)

III. Dancing To Music (Tancování na hudbu), choreografie Victoria Marks (USA), hudba Wim Mertens (Nizozemí)

Tančili: Mirka Eliášová, Tereza Indráková, Markéta Kodejšová, Sylva Tománková, spolu s nimi v první choreografii Petr Tyc.

Odpovědi jsou nepřipravené, skutečně bezprostřední:

Jaroslav Langmaier, Praha: „Bezprostřední dojmy? Já už jsem viděl choreografie Victorie Marks v Londýně. Jsou vyloženě komorní, příjemné. Hraní s pohybem, s prostorem. Líbí se mi.“

Blanka Šourková, Červený Kostelec: „Inspirativní. Pro mě moc inspirativní.“

Lukáš Hrdina: „Byly tam dva krásné body - jak se pohyboval Petr Tyc s tou slečnou, a poslední část.“

Lucie Kubová, 9 let, žákyně TO ZUŠ Ústí nad Orlicí: „Líbilo se mi to.“

Romana Štěrbová: „Život andělů se podobá životu lidskému, ale jinak nevím, co bych na to měla říci. Bylo to hrozně krásné.“

Zuzana Müllerová: „Já jsem nadšená, mě se to líbí moc. To je asi tak všechno, co můžu říci, ale je to opravdu moc hezké.“

Milan Motl: „Líbil se mi nápad v choreografii Andělé, první část představení se mi taky líbila, protože tam bylo hodně momentů, které v životě prožívám.“

Petr Vašek, Černovír: „Harmonický minimalismus v hudbě mám rád, ale disharmonický minimalismus v téhle době, kdy jsou na sebe lidi hnusní a oškliví, to je prostě katastrofa, to už psychicky nevydržím. Hrozné.“

Petra Cicáková, Červený Kostelec: „Bylo to fascinující a krásné. Mě se to líbilo, hlavně ten druhý kus. Bylo to velice nápadité.“

Iveta Zahradníková: „Nejsem zvyklá na takové dlouhé tance. Chvilka jsem se proto nudila, ale na druhou stranu se mi to zase chvílemi velice líbilo.“

Pavlaína Holíčková: „Mě se líbilo představení moc, jenom ta muzika mě rušila, vybrala bych k představení jinou muziku, něco ladnějšího uchu. Jinak to bylo velmi nápadité.“

Petra Horynová, Poděbrady: „Já jsem vlastně poprvé na taneční akci a jsem ohromená, líbilo se mi to moc, jak hudba, tak choreografie.“

Pavel Kozák, Praha: „Myslím, že některé pohybové motivy z poslední skladby dokázaly dobře vyjádřit a vyvážit těžiska hudebních motivů.“

Festival tanečního divadla Praha 1998

Proběhl v divadelním sále Duncan Centre Praha a v divadle Archa Praha s následujícím programem:

19. 10. 1998	Duncan Centre	- Kopir Rozsyval Bestar (ČR) - koncert a zahájení festivalu
19. - 20. 10. 1998	Duncan Centre	- Julien Hamilton (Velká Británie) „Libro“
20. - 21. 10. 1998	Divadlo Archa	- Pierre Droulers (Belgie) „De L'Air et du Vent“
22. - 23. 10. 1998	Duncan Centre	- Felix Ruckert (Německo) „Hautnah“
25. - 26. 10. 1998	Duncan Centre	- Simone Sandroni (ČR, Itálie) „The Suspicious Love“, „The Discreet Obsession“, „Aria Spinta“
28. - 29. 10. 1998	Duncan Centre	- Didier Theron & Michélie Murray (Francie) „Les Locataires“
30. - 31. 10. 1998	Divadlo Archa	- Jonathan Burrows (Velká Británie) „Things I Don't Know“

Pohyby a nehybnosti - kritika i zamyšlení

Soudobé taneční divadlo Petra Tyce v choreografiích: 1. Moving Forward and Holding Still (V.Marks, USA), 2. Andělé (P.Tyc) a 3. Dancing To Music (V.Marks, USA).

Když jsem viděl poprvé toto představení v Hradci Králové letos (duben 1998) na „Entrée k Tanci“, přijal jsem první tanec bez výhrad. Nabízel přesně to, co je i v názvu souboru - Soudobé taneční divadlo.

Při choreografii č. 2 „Andělé“ jsem ale propadl těžké averzi. Na 99% díky hudbě - domnívám se totiž, že podobný druh vážné soudobé hudby používá choreograf nejčastěji tehdy, když chce být nenapadnutelný. Kdo si troufá pochopit tuto hudbu 20. století, na první poslech velmi těžce srozumitelnou a zaujmout k ní stanovisko??? - A pokud tuto hudbu mám vnímat pouze jako kulisu, nevím, proč se mám smířit právě s takovýto druhem kulisy.

Třetí tanec se mi velmi líbil. Zejména díky jeho kontrastu k dílu předchozímu, kontrastu po všech stranách, umocněnému pro mě v tuto chvíli příjemnou až snivou hudbou.

V Ústí nad Orlicí (16.10.1998) se mi první kus opět líbil, Petr Tyc jako vyspělý tanečník dává tomuto dílu svoji účastí jasný tah na branku.

K mému překvapení se mi začali líbit Andělé. Byl jsem totiž předem smířený s hudbou co uslyším, a vůbec mi ten kus nepřipadal dlouhý(!). Svoji roli sehrálo především to, že jsem si během léta několikrát pustil alespoň kousek hudby Sofie Gubajduliny, použité v představení. Nicméně neměním nic na své výhradě - jestliže každé velké umění má i jakýsi „lidový“ rozměr a je přístupno chápání širokých mas, tento tanec bude navždy určen pouze pro elity. Protože na první kontakt běžný nepoučený divák toto představení nepřijme a k druhému kontaktu již proto nedojde. Ovšem nepochybují o tom, že kdo „Andělé“ shlédne, odnese si jejich otisk v každém případě v sobě. A o to jde. Ať už je tento otisk kladný nebo záporný.

Naopak se mi přestal líbit tanec č. 3, protože je založený pouze na zajímavém nápadu a vidět ho zřejmě po třetí, šesté a po desáté divák neunese, leda že by při pohledech, které si tanečnice vyměňují jak navzájem, tak do prostoru, koukala tanečnicím „smrt z očí“. Bez jakékoliv urážky a výsměchu k prezentovanému dílu si myslím: Nejlépe by tento typ tance, kdy na sebe i jinam 10 minut hledí ženy, zahalené do kabátů, předvedla Iva Janžurová, Helena Maciuchová, Jiřina Jirásková a Jana Brejchová. Pochybují, že tanečnice ze Soudobého tanečního divadla Petra Tyce absolvovaly hereckou přípravu úměrnou tomuto kusu a jsem si jistý, že tento (ne)tanec je oříškem pro herce, neřkuli pro tanečnický.

Ještě k tanci č. 3. Každý „tanec“ musí počítat s tím, že ho divák může vidět několikrát a zda ho divák může vidět několikrát. Známe to všichni, člověk buďto nachází v díle další a další plány, nebo naopak příjemně spočine v jakési sladké sounáležitosti vnímání, nebo prostě obdivuje nápaditost, vtip, nadčasovost, atd... atd...

Troufám si tvrdit, že zařazení tohoto tance pro skupinu těchto tanečnic je omyl.

Největším problémem tohoto mladého souboru (a možná i moderního tance u nás vůbec) je, že nejsou lidi. Jistě mi dáte za pravdu, že při vši účtí k slečnám na jevišti, ve srovnání se západním světem chybí těmto tanečnicím (defacto klubu sólistek profesionálního tanečního seskupení) podle mně pět až deset let věku navíc a s tím spojená výzrálost lidská i taneční, potom ještě alespoň 5-7 cm výšky a možná v některém případě i malinko více štíhlosti. Vždycky, když vidím nějaké tanečnice u nás, říkám si, jak by asi uspěly u konkursu do skupin J.Nadje, A.Preljocaje, nebo u konkursů do některých západních divadel, kde se sejdou i stovky tanečnicků, atd, dosadte dle libosti...

Slova to jsou jistě tvrdá, ale taneční svět je ještě daleko krutější. A bohužel určité tělesné dispozice v tanci hrály a ještě budou hrát roli, i když nepopírám, že právě v moderním soudobém tanci v různých „žánrových“ rolích má šanci i bezpočet typů zcela protikladných klasickému tělesnému kánonu. Dokonce je možné, že ještě dojde k jistému módnímu zesílení této tendence, ale všeho jen do času.

Vždyť vystoupím - li na jeviště, jsem okamžitě srovnáván s celou minulou i současnou škálou kumštu. Není žádné změkčující měřítko.

Když srovnám tanečnice ze souboru Petra Tyce s Pražským komorním baletem, baletkami z Národního, tanečnicemi z Bratislavského divadla tanca a s celým světovým tancem mám zde spíše příjemný pocit ze „studentského“ představení, než z ryze „profesionálního“ zážitku, nemohu si pomoci (v rámci tohoto „studentského“ měřítko na mě nejlépe působila Tereza Indráková). Chvilu, kdy zapomenu na všechno a jako uhranutý sleduji tanečnický, plný obdivu k jejich tělům, dovednostem a prožitku, se prostě nedostavila v plné míře. Osměluji se psát tyto opovázlivosti zvláště poté, co druhý den některé nejlepších tanečnic neprofesionálních souborů mohly svým kolegyním od Petra Tyce přinejmenším vážně konkurovat.

Mimochodem, co to pořád mám s tím věkem (...o pět deset let víc, ...mladý soubor, ...studentské představení). Vyzrálou tanečnici na vrcholu svých dovedností si představuji ve věku 26 - 28 let (a více). Dokud neuvidím takovéto dámy tančit v podobných souborech stěží mohu uvěřit, že se jedná o více než studentské taneční sdružení. Navíc věk dá představení další rozměr - mám rád případy ad absurdum takže: Jistě si umíte představit studentské divadelní představení „Charleyho tety“ a rozdíl s tímtež představením, kde hraje (tak jak to má být) herci od 20 do 70 let. I kdyby se studentici sebe více snažili, tak jejich představení na rozdíl od opravdového života vždy bude něco chybět.

Faktem je, že náš český moderní tanec potřebuje ještě tak deset, dvacet let nerušeného vývoje. Potom budoucí dějepisec jistě po zásluze pochválí toto představení a tento soubor, protože Petr Tyc se souborem ukazuje cestu ostatním, a téměř se dá říci, že je vlastně průkopníkem. Vždyť z kolika podobných souborů u nás si mohl brát příklad, kde mohl hledat své tanečnice, a kdo si troufl před ním nabízet veřejnosti takového nekomerčního představení mapující opravdu soudobé polohy tance?

-mn-

Anketa, anketa, anketa

Přiblížit, co si myslí, nebo co vědí netanečníci o tanci je cílem naší malé ankety, provádějící vás téměř každé číslo. Tentokrát jsme se ptali v Gelaterii (název podivný) ale je to v podstatě klasická kavárna - cukrárna na Václavském náměstí v Praze. Seděli jsme tam s kolegou na výborné kávičce se zákusky a pozorovali jsme roztančenou veselou slečnu, která nás obsluhovala. Jmenuje se Karolina Vučková je jí 22let (Vodňáň) a je cukrářka s maturitou.

• *Slyšela jste někdy pojem moderní soudobý scénický tanec?*

Karolina Vučková: „Ne.“

• *A co balet?*

„Balet ano, samozřejmě.“

• *A byla jste někdy na baletu?*

„Asi ne. Ale tancování mám ráda, nemusí to být jen muzikál, prostě když se hraje, zpívá, tancuje... Mám ráda, když hudba začne z pomalého začátku vřít a jde nahoru. Proto ráda chodím ke Křížkové fontáně.“

• *Znáte třeba Pražský komorní balet?*

„Neznám.“

• *A slyšela jste o festivalu Tanec Praha?*

„Nebývá to v televizi...“

• *Líbí se vám tanečníci „baletáci“?*

„Ano, jenom se mi nelíbí jejich trikoty. Vůbec na mě nepůsobí eroticky. Oni jsou jakoby nahatí, ale je to takové divné. Prostě oblečení na nich není vidět, nelíbí se mi. Ale tanečnice se mi líbí, jak mají takové ty „zdvihlé sukénky“, vypadají moc hezky.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Pavel Šmok dnes

Pavel Šmok při rozhovoru ...

Foto: Petr Šimr

... v zápalu práce ...

Foto: Petr Šimr

... a jako obvykle v dobré náladě

Foto: Petr Šimr

• Liberecký soubor v poslední době dosahuje výrazných úspěchů. Před pár týdny vyprodal Stavovské divadlo a zdá se, že jeho kvalita je na vzestupu...

„Mám také ten pocit. Víte, já už teď nerad něco dělám, rád bych si trochu odpočinul a nechal pročistit hlavu. Ale protože si myslím, že tento soubor jde nahoru, řekl jsem si, že pracovat s ním by bylo zajímavé.“

• Představení bude v Malém divadle. Vejdete se tam?

„Budeme tančit dole a diváci budou posunuti do zadní poloviny hlediště. Na tom malém jevišti bychom se zřejmě utloukli.“

• Už jste to někdy podobně dělal?

„Víte, já mám pocit, že už jsem dělal všechno. Leda, že by se lidé dívali seshora. I když i to jsem už vlastně dělal kdysi ve Vancouveru...“

Děkuji za rozhovor.

Jméno Pavla Šmoka zná celý náš taneční svět. Loni na podzim předal žezlo Pražského komorního baletu Liboru Vaculíkovi a snaží se na své chaloupce v Nekoři zaslouženě odpočívat. Není to ovšem příliš snadné, nabídek k působení na nejrůznějších divadelních scénách má spoustu. V současnosti nastudoval s baletem Divadla F.X.Šaldy v Liberci tři své choreografie.

• Jak jste spokojen s fungováním Pražského komorního baletu za ten rok, co nejste uměleckým šéfem?

Pavel Šmok: „Sleduji ho velmi pečlivě, vždyť jsem stále jeho spolujednatel. I když ho nevedu umělecky a nestarám se o jeho provoz, po dramaturgické stránce ho pečlivě sleduji a zatím jsem spokojen.“

• Měl jsem příležitost vidět představení PKB letos na jaře, ale skladba toho večera se mi zdála (možná to byla jen náhoda) poněkud morbidní. Petr Zůska se hned ve dvou choreografiích objevil v roli smrti...

„Je pravda, že v poslední době se sešlo několik titulů, které jsou trochu smutnější. Myslím, že je to spíš náhoda, než záměr. Víte, jednou jsem umělecké vedení Liboru Vaculíkovi předal a nerad bych mu do toho nějak okamžitě zasahoval. Já ho musím nechat, aby to dělal podle svého. Samozřejmě, pokud bych měl pocit, že Pražský komorní balet jde výrazně jiným směrem, tak bych diskutoval, ale opakuji, není pro to zatím důvod.“

• Dočkáme se od vás ještě nějakých nových choreografií?

„Něco málo bych snad vytvořit mohl, pokud mě něco napadne nebo pokud dostanu nabídku, která mě bude hodně zajímat. Rozhodně ale nebudu chrlit jednu za druhou. V současnosti mě zajímá víc režie.“

• Operní nebo činoherní?

„Činoherní ne, do toho bych se nepustil. Operní, operetní, nebo muzikálová, na jaře jsem dělal v Plzni Malované na skle, ale jak říkám, žádné honění.“

• Co pořád Jak se dělá balet?

„Ten by se měl ještě párkrát konat, ale ani ten bych nerad dělal v takové frekvenci, jako dřív.“

• Není to škoda? Nemůže vás někdo nahradit?

„Samozřejmě, pokud se najde bývalý herec a současně tanečník nebo choreograf, ale zatím se nikdo nevyskytl. Já netrvám na tom, že to musím uvádět zrovna já, netvrdím, že jsem výjimečný nebo nenahraditelný. Jenže smysl toho pořadu je v dialogu s dětmi a konferenciér musí být schopen improvizovat a vědět, o čem mluví.“

• Jak se díváte na nové trendy v tanci a v pohybovém umění, například na fyzické divadlo?

„To jsou všechno věci, které se mají dělat pro rozšíření oboru a bourání zdí. Potíž je v tom, že postmoderna se dostává do slepé uličky, protože vymýšlet ještě nějaké další ptákoviny, které nemají žádnou dramaturgickou nosnost, už příliš nejde. Myslím, že se to vrátí k věcem, které mají nějaký smysl, které divákovi něco konkrétního řeknou, které ho popřípadě dojmou nebo rozesmějí.“

• Jak se vám líbí česká amatérská scéna? Velice často jezdíte do porot na nejrůznějších přehlídkách...

„Myslím, že celá choreografická obec má dnes daleko širší vyjadřovací prostředky než tomu bylo třeba před dvaceti lety. Na přehlídky jezdím proto, že mě zajímá, jakým směrem se ta scéna vyvíjí. Kromě toho si myslím, že když už se člověk rozhodl balet dělat, tak musí dělat i něco proto, aby se to pohlilo dopředu. Jakkoli si nemyslím, že zrovna já všechno zachráním. Ale třeba proto jsme dělali a děláme dětská představení i v posledních vesničkách, protože když alespoň jedno dvě děti ze stovky balet zaujme a v dospělosti se na něj půjde podívat znovu, má to svůj smysl.“

• Jak došlo k vaší spolupráci s libereckým baletem?

„Oslovila mě šéfkla místního baletu paní Dančenko, zda bych s jejím souborem neudělal Zjasněnou noc a nakonec z toho byly choreografie tři.“

Libor Tampier

P.S. Zbývá ještě pro pořádek dodat, že Pavel Šmok s baletním souborem Divadla F.X.Šaldy nastudoval choreografie: Ententýky na hudbu J.S.Bacha, Zjasněná noc (A.Schönberg) a Špásování (W.A.Mozart), představení nese název Kontrasty. Místo premiéry: Malé divadlo Liberec.

Vždyť je Silvestr!!!

Díky časopisu TANEČNÍ ROZHLEDY zažíváme s kolegou Bohumírem Džubejem chvílky, o kterých se pražským tanečním publicistům ani nezdá. Když je příhodná chvíle, jako je tato (Silvestr), dávám je k lepšímu ve veselé společnosti:

Pochod do „Prčic“

Skvěle se nám povedl výlet do Prahy na premiéru Carmen Prozaického baletního divadla v Divadle pod Palmovkou. Přijeli jsme vlakem na nádraží Praha Holešovice. Metro nám je nanic, prohlédli jsme si plán Prahy a usoudili, že Pod Palmovku prostě nic nejede, kromě tramvají, na které se dá napojit čert ví kde. Co se dá dělat. Příznivá okolnost byla, že pěšky by to měl být kousek, vzdálenost na mapě činila pouhých cca 5 centimetrů. Pomínu úvod cesty, kdy jsem jako vždy vytyčil směr pochodu zcela na opačnou stranu. Došli jsme sice k řece, nicméně jsme se dostali kamsi k nějakým skladům a cesta uzavřená pro pěší...

Vedení se ujal kolega. Šťastně jsme přešli řeku a čekal nás podle mě čtvrt hodinový pochod. Zhruba po hodině cesty kolem jakési hlavní třídy a za mírného deště stále velmi mírně do kopce jsme se doplahočili k zastávce tramvaje. Bez lístku. Ochotná paní nám na dotaz sdělila, že jsme na dobré cestě a že to je pět zastávek tramvaje. Zmizeli jsme jí z dohledu pod mostem, kde se nepočítalo s pěšími. Bez řečí jsme prošli nejzajímavější část cesty, kde frčela auta po x-proudovce, vedle příkop. Sláva. Dostali jsme se na hlavní trasu, po které jsme šli téměř půl hodinku mírně dolů.

Výsledek? Přicházíme k Divadlu Pod palmovkou a už zdáli na nás mrká výsměšné „M“ (stanice metra Palmovka).

Závěr? Pro nás dva nádherný. Jsme úplně zdraví. Kdybychom totiž byli zdravotně nalomení, tak jsme oba ten den měli z toho radostného překvapení (metro pod nosem) infarkt.

Jsme podezřelí.

S elánem jsme se hrnuli do Státní opery Praha na koncert Taneční konzervatoře. Cesta rychlíkem bezvadná, byl krásný podzimní den, časově jsme měli rezervu a kafičko v kavárně na „Václaváku“, kde číšnice nevěděla vůbec nic o moderním tanci (viz anketa) bylo opravdu dobré.

Lidi do divadla ještě nechodili, usoudili jsme, že jen v Ústí nad Orlicí otevírají dostatečně předsedem. A tak hurá ke služebnímu vchodu.

„Jdeme na představení“, říká kolega. Dlouhý pohled paní z vrátnice. „Dnes tu vystupuje Taneční konzervatoř, jsme zvěni,“ pokračujeme.

„To je neveřejné představení, že o tom nevím?“ kouká paní divně zpoza přepážky. „Zavolám technice“, říká poté, co na sebe pět vteřinek nechápavě hledíme.

A je to tady. „Dnes tu není ani zkouška“, dozvídáme se. No - zkrátím to. Bylo to ve Stavovském divadle a stihli jsme to na minutu.

Sem jsme přišli (Státní opera Praha) ...

... a zde nás čekali (Stavovské divadlo)

Foto: BoD

Příhoda čistě osobní

Ženy se mi líbí (a co jich je krásných), ale kdybych měl za každou hezkou běžet, asi bych místo tanečního časopisu začal trénovat vytrvalostní běh. A tak jedu na reportáž za jedním nejmenovaným souborem do nejmenovaného města a myslím si, že mě už nic nepřekvapí. Téměř suverénně vstupuji do místnosti a ... katastrofa. Už jste byli někdy zhypnotizováni? Připravené otázky jsem zapomněl, improvizace se nedařila... To byl zážitek. Ale byl doopravdy - stálo to za to. Dotyčnou dámu, která mě takto vykojila, pozdravuji a můžu potěšit informací, že sbírku motýlů nemám, ale kafičko bysme spolu ještě někdy mohli vypít. Ve sportovní terminologii se tomu říká mít šanci k odvetě, psychicky jsem se už připravil a rád si příště normálně popovídám.

-mn-

Taneční konzervatoř Praha - Pěta a vlk

Foto: BoD

CENY THÁLIE '98

HERECKOU ASOCIACÍ ve spolupráci s SPT TELECOM a Art Production K./2 je vyhlašován již šestý ročník CEN THÁLIE.

Zásady (výňatek ze statutu pro udílení Cen Thálie)

- Ceny jsou vyhlašovány za mimořádné umělecké jevištní výkony vytvořené v oblasti dramatického umění. Tyto ceny jsou každoročně udělovány pod názvem CENY THÁLIE.
- Hlavním smyslem oceňování vytvořených uměleckých jevištních výkonů CENAMI THÁLIE je potřeba zvyšování prestiže českého dramatického umění a široká prezentace a popularizace uměleckých výkonů v hlavních oborech dramatického umění i jejich protagonistů, kdy je touto formou realizováno jejich společenské a profesní ohodnocení.
- CENY THÁLIE mohou být uděleny v oblasti dramatických umění, jako ocenění za mimořádný jevištní výkon, poprvé uvedený v předchozím kalendářním roce (premiéra, obnovená premiéra) v divadlech na území České republiky a to v oboru:
  - činohra
  - opera
  - opereta, muzikál nebo jiný hudebně dramatický žánr
  - balet, pantomima nebo jiný tanečně dramatický žánr
- O udělení cen v oborech rozhoduje, na základě návrhu předloženého odbornou porotou, Kolegium pro udělování CEN THÁLIE. Cena může být v daném oboru udělena za mužský a ženský jevištní výkon.
- Návrhy pro ocenění v oborech posuzují odborné poroty, které, stejně jako kolegium, jmenuje prezidium Herecké asociace z významných představitelů jednotlivých oborů dramatického umění.
- **Kromě divadel a jiných odborných institucí, které každoročně zasílají Herecké asociaci návrhy na udílení CEN THÁLIE, může na adresu Herecké asociace odevzdat, nebo zaslat návrh každá fyzická nebo právnická osoba a to ve formě nominačních lístků, které jsou Hereckou asociací rozšiřovány v dostatečném předstihu prostřednictvím kulturních institucí.**

Odborné poroty budou nominovat v roce 1998 takto:

činohra	3 muže	3 ženy
opera	2 muže	2 ženy
balet,...	3 muže	3 ženy
opereta, muzikál,...	2 muže	2 ženy

Nominace budou veřejně vyhlášeny začátkem února 1999 na tiskové konferenci.

Na základě těchto nominací rozhodne Kolegium pro udílení CEN THÁLIE **tajným hlasováním** o umělcích, kterým budou ceny uděleny. Zasedání Kolegia se uskuteční za přítomnosti notáře v podvečer 27.3. 1999, tedy v den slavnostního vyhlášení CEN THÁLIE.

Slavnostní vyhlášení CEN THÁLIE '98 proběhne v sobotu 27. března 1999 od 20 hodin v historické budově pražského Národního divadla. V přímém přenosu jej uvidí i diváci prvního programu České televize.

Již potřetí se setkáváme při vyhlašování CEN THÁLIE s akciovou společností **SPT TELECOM**. Tato podpora je součástí rozsáhlého programu spolupráce české telekomunikační firmy s českými umělci.

Dalšími tradičními partnery CEN THÁLIE je **Národní divadlo Praha, Nadace Život umělce, Český literární fond a Ministerstvo kultury České republiky.**

Organizaci CEN THÁLIE zajišťuje umělecká a produkční agentura **Art Production K./2.**

KOLEGIUM CEN THÁLIE '98

prof. Radovan Lukavský - předseda

Táňa Fischerová

PhDr. Jaroslava Suchomelová

František Filip

Ota Ornest

prof. František Černý

Mojmír Weimann

Zdeněk A. Tichý

PhDr. Jaroslav Someš

Ivo Osolsobě

Miroslav Ondříček

PhDr. Josef Herman CSc.

Jiří Hubač

Ivo Žídek

Karel Urbánek

Vladimír Nečas

Zdeněk Prokeš

Porota pro balet a ostatní tanečně dramatické žánry

Vladimír Nečas - předseda

Dr. Dana Paseková

Jana Holeňová

Zdeněk Prokeš

Andrej Halász

Daniel Wiesner

Materiály poskytla agentura ART PRODUCTION K./2

Nominační formulář najdete na IV. straně obálky a nebo na Internetu na adrese
<http://www.bod.cz>

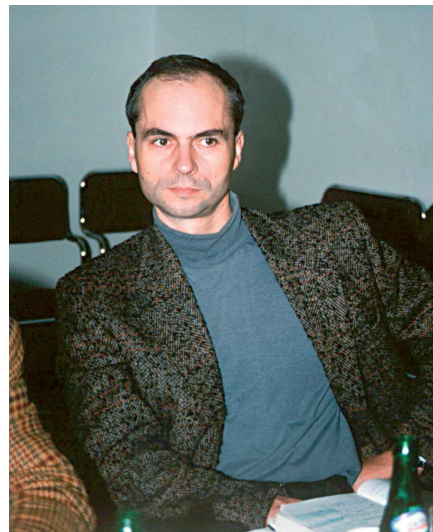

Prof. Radovan Lukavský, předseda Kolegia pro udílení Cen Thálie '98
Foto: BoD

Miroslav Zapletal, ředitel
ART PRODUCTION K./2

Foto: BoD

Vladimír Nečas, předseda poroty pro balet, pantomimu a současný tanec
Foto: BoD

Tanec, tanec... '98

Jak už jsme uváděli v kompletním přehledu účinkujících v minulém čísle, Celostátní přehlídka scénického tance se konala 16. - 18. října 1998. Úvodem mých soudů přehlídky Tanec, tanec... '98 mi dovozte zavzpomínat na dobu dávno minulou, kdy se tyto přehlídky konaly po několik málo let v Mladé Boleslavi (okolo roku 1990). Vzpomínka je ovšem ryze netaneční:

Jestlipak je ještě v tamnějším divadle vedoucí nebo ředitelka ta přísná paní, co prakticky nikde nedovolovala tanečníkům rozcvičit se, a po všech vyžadovala přezůvky, aby se v divadle nenašlapalo? Poslední rok (1992) byly ještě ke všemu nově vypolstrované sedačky v hledišti a bylo téměř hříchem se okolo nich během zkoušky jenom protáhnout, natož přehodit svetřík přes rantlík...

Připadali jsme si všichni takhle maličcí, když jsme kolem ní přešli a bohužel kromě tanečních vzpomínek vytváří i dnes tzv. myšlenkovou dominantu, kdykoliv zabrousím v myšlenkách téměř o cca osm let zpátky.

Ovšem všechno je relativní. „Díky“ té paní (a totálnímu nezájmu mlado-boleslavských diváků) jsou od roku 1993 tyto přehlídky v Ústí nad Orlicí. Tehdy nás totiž napadlo, že tohle nemáme zapotřebí absolvovat ani my z Ústí, ani jiné soubory (za několik málo spoluautorů myšlenky jmenuji alespoň Petra Vaška z Černovic), a že by tuto akci mohla pořádající Ar-tama Praha přesídlit k nám do Ústí nad Orlicí.

Proč tohle píší? Muselo to ven, je to hodně silná vzpomínka. Pamětníci mi dají za pravdu.

A teď k přehlídce a to popořadě podle programu:

1) C - Dance Ústí nad Orlicí

uveď celkem tři choreografie Evy Veverkové. Ve dvou z nich pracovala choreografka a zároveň autorka všeho, co bylo k vidění od kostýmů po jevištní dekorace s modrým horizontem. Uprostřed klasického černého horizontu v dřívějších letech téměř charakteristického pro scénický tanec u nás a i dnes převládajícího to bylo velmi příjemné osvěžení. A nejenom osvěžení, protože E.V. umí kouzlit se světly jak málokdo, přestože světla byly víceméně nastaveny na „universál“ použitelný pro všechny. Stále platí pro mé hodnocení její práce, že nenacházím mnoho osobností s ní srovnatelných. Malé odbočení: Jo, jo, vždycky se bavím, když čtu někde o *mladých českých choreografech* (skutečně míněno v tomto hrdém slova smyslu), kteří mají během školy a po jejím ukončení na svém kontě několik málo choreografií (uvedených navíc vesměs v ochranném „mateřském“ prostředí) a někteří kritikové už je takto evidují, přičemž přehlížíjí zcela choreografy jiné, safra, že ta Veverková není z Prahy...

Mimochodem byla porotou opět oceněna, tentokrát za výtvarné řešení choreografií

Dance Perfect - EDITH (chor. Ivana Malá) - na snímku Lucie Krameriusová, oceněná za interpretaci
Foto: BoD

C-Dance - KDYŽ SE DVA... (chor. Eva Veverková)

Foto: BoD

Malé taneční seskupení - NEKLIDEM JSME OBKLOPENI, KLID JE NÁM DAROVÁN (chor. Lenka Švanová) Foto: BoD

USK Antares - MEZI DÍVKAMI (chor. Vlastimil Červ) Foto: BoD

TS Impuls - TANEC ČESKÝCH MANAGERŮ (chor. Josef Prouza) - vlevo Tomáš Polák, oceněný porotou za interpretaci Foto: BoD

2) Dance Perfect Praha

Nejdřív jen taková připomínka pro soubor k údaji v programu - bývá zvykem do programů uvádět jméno autora (skladatele) hudby, nikoliv interpreta, pochybuji, že Edith Piaf sama pro sebe skládala své slavné šansony. Ale zpět k tanci. Lucie Krameriusová coby sólistka přišla a zvítězila, by se dalo říci. Tanec byl postaven na ni a pro ni. Cenu za interpretaci dostala po zásluze.

3) USK Antares Praha

Choreografie Vlastimila Červa Mezi dívkami. Že jsem fanoušek Antaresu jsem se nikdy netajil mezi svými známými. Takže, co ode mne můžete slyšet. Chystám se do Prahy, až se mi to někdy bude hodit, na celovečerní představení Antaresu, abych viděl, jak se říká, zda „utáhne“ celý večer. Věřím, že ano, protože nemůže soubor v jednom tanci tančit s takovým nasazením, chutí a v jiném bez týchž vlastností. To snad nejde. A po stránce rozvržení díla (tance), jeho stavby, děje, gradace, adt. má Vlastimil Červ absolutní jedničku. A to bych se tedy divil, že by jiné tance odflákl. Takže jeho kritikům zatím nevěřím, spíše si myslím, že je pohled na Antares možná pohledem příliš upřeným přes hledí soudobého moderního tance. Každopádně tanec Mezi dívkami, kdybych seděl v porotě, by ode mně dostal cenu za - jak to říci - : tanec evokuje příjemné vzpomínky, je soudobý, přitom čerpá ze starých zlatých časů, kdy klasika byla králem... Tvrdím, že místo Vlastimila Červa v současném tanci, v dnešním rozložení tvůrčích stylů u nás, je nenahraditelné. A považuji ho za nadaného a talentovaného.

Pro zajímavost - zkuste si vytvořit něco v jeho stylu, abyste poznali, že to vůbec není jednoduché. Náš moderní tanec někdy spočívá v tom, že sebou interpret - choreograf někdy praští o zem, když už neví kudy kam. To naštěstí zatím Vlastimil Červ nemá zapotřebí. Možná je problém vnímání jeho tancování někde jinde. Někdo ke svému uměleckému diváckému vybuzení potřebuje hrubé podněty, jinému stačí jemná esence... uhýbám, zabředl bych do jiných témat a oblastí.“

4) TS Impuls Praha

Uvedl dva tance. **Vrtěči a točičky** byly jistě v době svého premiérového uvedení žhavým námětem pro diskusi, neméně **Tanec českých managerů**. Ing. Josef Prouza patří pro mě už řádku let mezi „české choreografy“. (Právě tak jako Jiří Rebec - ten především, Lenka Dřímlová, Jan Schmidt a už zmíněná E.Veverková, pokud jsem někoho neuvedl, tak příště - hodlám se na toto téma zamyslet v časopise). Mohu jmenovat ještě dnes jeho choreografie, které si pamatuji pěkný čásek - pro zasvěcené alespoň Jenž padá v zrcadlo, Botomorfozy, Sefardské písně... Ing. Josef Prouza má svůj rukopis nerukopis - má odvážné nápady, místy ve svém vyznění a zpracování mířící až k show. Má svůj smysl pro humor a každopádně vyplňuje jedno místo v mozaice scénického tance u nás, kde by ho jiný těžko nahrazoval. Takže neškatulkujme až příliš, budme rádi, že ho máme a už dneska se těším, čím mě zase překvapí.“

... pokračování hodnocení Tanec, tanec... '98 v příštím čísle.

-mn-

Víte o tom?

- ☞ A.Ch.Adam: Gizelle - v jediném představení vystoupila 27.10.1998 ve Státní opeře Praha Barbora Hrušková, sólistka Vlámského královského baletu v Antverpách. Barbora Hrušková vystudovala Conservatoire National Supérieur de Paris. Po absolutoriu odjela do USA a získala angažmá v San Francisco Ballet. Od roku 1990 působí ve Vlámském královském baletu. Tančila mimo jiné v repertoáru G. Balanchina, M. Bějarta ad.
- ☞ Studio POPBALET vystoupí se svým programem v Divadle Komedie Praha 12. prosince 1998. Začátek v 19³⁰.
- ☞ Dne 18. ledna 1999 se koná ve Východočeském divadle v Pardubicích (začátek v 18⁰⁰) slavnostní koncert tanečního oboru „Krása tance“ k 30. výročí založení školy. V programu vystoupí žáci současní i bývalí - mnozí aktivní tanečníci divadel. Vstupenky si můžete zamluvit na tel. č.: 040 - 43870. Pořadatelé se na Vás těší.
- ☞ 28. listopadu 1998 se konal večer choreografií tanečního souboru ALBA v Divadle Komedie.
- ☞ Marta Mašková z Moravské Třebové nám poslala pozdrav z Londýna, kde navštívila v Barbican Theatre představení Merce Cunningham Dance Company. Představení sestávalo ze tří částí: Rondo, Pond Way (Jezerní cesta) a Barbican Event II. (Událost v Barbican II.). Výsledný dojem? Absolutní dokonalost!
- ☞ Petr Tyc vystoupí „Znásobeně sám“ (takový je název představení) 12., 13., 17. a 18. prosince 1998 vždy ve 20.00 hod v Duncan Centre Praha. Jedná se o současné sólové taneční představení za spolupráce tří nepřehlédnutelných osobností českého tanečního divadla. Diváci uvidí „Tři české tance“ (chor. Nina Vangeli), „P.S.“ (chor. Petr Zuska), „Nenápadná posedlost“ (chor. Simone Sandroni).
- ☞ Pokud jste neviděli televizní hodinový medailon Jana Steklíka, brněnského výtvarníka spolupracujícího s našim časopisem, mohli jste si ho znovu prohlédnout (i poslechnout) v pořadu Arte Fakta o brněnské Skleněné louce, kde spoluorganizuje a podílí se na různých skopičinách (anglicky happening) povětšinou s Marianem Pallou aj. Jeho vztah k tanci? Ještě v šedesátých letech stihl navštívit „české“ představení Merce Cunningham Company, naposledy porotoval v regionálním ústeckém předkole festivalu Tanec, tanec... 98.
- ☞ V polovině listopadu proběhl v Praze festival Čtyři dny v pohybu. Letos rozšířený a proto s mírně vylepšeným názvem „Čtyři dny + čtyři dny v pohybu“. Festival představuje nekonvenční progresivní divadelní soudobé proudy, na své si přišli i příznivci pohybového divadla, nechyběla taneční představení (v programu byl avizován m.j. český choreograf Jan Kodet).
- ☞ Taneční divadlo BRALEN Bratislava - Slovensko uvedlo 22. listopadu 1998 premiéru nového programu Art Café v divadle West v Bratislavě. V první zahraniční premiéře se z programu Art Café mohli těšit diváci Bobby centra v Brně 25. listopadu 1998 a v druhé zahraniční premiéře 2. prosince 1998 taktéž v Bobby centru v Brně. Pokud byste chtěli vidět Bralen a měli cestu na Slovensko, navštivte 16. a 17. prosince 1998 Dom kultúry Zrkadlový háj v Bratislavě, uvidíte program Art Café. 20. prosince 1998 bude uveden profilový program Bralenu v SND v Bratislavě.
- ☞ Taneční obor ZUŠ J.Pravečka Lanškroun pod vedením pí. uč. Ivet Zahradníkové se připomenul v pátek 13. listopadu 1998 třemi školními představeními v jediném dni pro studenty a žáky Lanškrouna a okolí.
- ☞ MJ Studio Praha vystoupilo v Divadle Komedie 30. listopadu 1998 v programu Každý z nás je nějaký.

Co dělá soutěž soutěží?

Vždycky si říkám, že nebudu cenzurovat sám sebe. V jednom případě ale už jsem skoro zaváhal... No, nedá mi to, abych se přece jen nezmínil.

Jedná se o Choreografickou soutěž 1998 Olomouc.

O tanec se zajímám, o tom jistě nepochybuje nikdo, kdo přečetl alespoň pár čísel Tanečních rozhledů. Ale! Najednou, kde se vzala, tu se vzala, přišla nám v září do redakce zpráva o tom, že proběhlo již první kolo Choreografické soutěže a že finále bude v Olomouci atd.

Předesílám, že nehodlám nijak napadat výsledky soutěže, zúčastnili se jí nepochybně ti nejlepší.

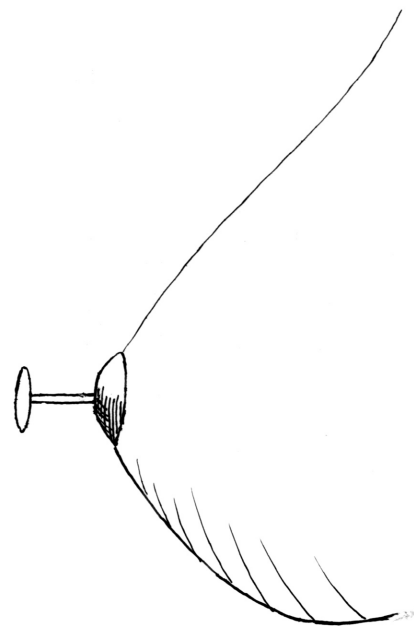
V čem je zakopaný pes, který mi vadí? Unikl mi akt vyhlášení soutěže. Kdo, kde a především pro koho vyhlášoval tuto soutěž? V první řadě by měla být soutěž vyhlášena prostřednictvím **všech časopisů** vycházejících v oboru. Zejména je to důležité u významné akce, konající se jednou za několik let. Čtu Taneční sezónu poctivě, ale o této soutěži jsem v ní nenašel předem ani zprávičku. A že by dámy z redakce TS hodily tuto zprávu do koše nevěřím. A k nám do redakce od pořadatelů vyhlášení soutěže - tisková informace, statut a čtvrtý co, také nedorazilo. V denním tisku jsem se také nic nedočetl (že by mi „svodku“ z denního tisku dělali nepořádně?).

Presvědčte mě někdo o tom, že není chybička na kráse, když mezinárodní česko-slovenská soutěž není vyhlášena **veřejně** a je vyhlášena zřejmě pouze v rámci adresáře pořádající instituce.

Takže díky předešlé větě červ pochybnosti vrtá: Věděli o této soutěži opravdu všichni?

-mn-

P.S. Situace pro mě jako štourala (oprávněného) je o to zajímavější, že v tuto chvíli mám na stole vyhlášení Choreografické soutěže Jarmily Jeřábkové a vyhlášení Cen Thálie '98 (viz další stránky časopisu).

Kresba: Jan Steklík

V příštím čísle přineseme

- ☞ Byli jsme se podívat v Duncan Centre Praha - „Pocta Isadoře“
- ☞ Pozvali nás do Teplic aneb Jak bylo v Krušohorském divadle
- ☞ Představíme MJ Studio Praha
- ☞ Rozhovor s J.Klárem
- ☞ Rozhovor s E.Němečkovou

Upozornění!

Pokud nám posíláte pozvánky na představení, nezapomeňte uvést telefonní číslo(!) nejlépe i s adresou, abychom se s Vámi mohli spojit, a domluvit se na případných kontaktech. Jestli chcete zviditelnit svoji práci, nebojte se a zatelefonujte nebo napište. Můžeme přijet za Vámi o víkendu, sejít se ve Vaší zkušebně, nebo cukrárně, popovídat si o Vaší práci a reportáž je na světě!!!

Máte pocit, že o Vás nikde nenapišou a nenapišou? Zatelefonujte nebo napište, přijedeme a vyvedeme Vás z omylu.

-mn-

Sólisté plzeňského baletu

Alena Pešková a David Dvořák, sólisté Divadla J.K.Tyla v Plzni zatančili ve výstavní síni Orlického Muzea v Chocni 21. listopadu 1998 na vernisáži „Nové obrazy“ Richarda Peška. Shoda jmen není náhodná - malíř Richard Pešek je otec Aleny Peškové.

V Concertu de Aranjuez (Joaquín Rodrigo) mohli diváci vychutnat krásu pohybu taneční dvojice z plzeňského divadla, kterou díky fotografiím přinášíme zprostředkovaně i vám.

-mn-

Vyhlášení choreografické soutěže

Konzervatoř Duncan Centre Praha
„Cena Jarmily Jeřábkové“
(původní taneční tvorba)
Bienále

V rámci konference pořádané v listopadu 1998 konzervatoří Duncan Centre k počtě 120. výročí narození Isadory Duncan vyhlásila ředitelka konzervatoře Eva Blažičková soutěž pro původní taneční tvorbu o „Cenu Jarmily Jeřábkové“. Tato soutěž je určena tanečními tvůrcům v oblasti současného tance a tanečního divadla do 30 let. Soutěž je pořádána jako bienále.

Charakteristika soutěže

Předmětem soutěže je:

1. Původní česká choreografická tvorba sólová nebo skupinová - ničím nevymezovaná.
2. Původní choreografická tvorba inspirovaná českou hudbou 20. století - každý účastník bude mít jednoho povinného autora, nikoliv konkrétní skladbu. Pro nultý ročník je tímto autorem Bohuslav Martinů.

Práce budou posuzovány pětičlennou porotou složenou z českých i zahraničních choreografů, tanečníků a tanečních teoretiků.

Na základě posouzení jednotlivých prací (práce budou posuzovány v prostorách divadla Duncan Centre, nikoliv na základě videozáznamu) bude porotou udělena hlavní cena Jarmily Jeřábkové. Hlavní cena je honorována částkou 50.000,-Kč. Tato částka bude vázána použitím pro další projekt, nebo na dobu jeho přípravy, scénické řešení a další náklady spojené s tvorbou projektu. Porota má právo udělit i další ceny v částkách 20.000,-Kč a 10.000,-Kč. Tyto peněžité ceny jsou vázány použitím pro stejné účely jako hlavní cena. Ocenění choreografové předvedou výsledky své práce v mezidobí dalšího ročníku soutěže, která je koncipována jako bienále. Vítězům a neoceněným vybraným tvůrcům bude umožněno veřejné vystoupení v prostorách divadla Duncan Centre, kde bude celá soutěž probíhat.

Časové vymezení a harmonogram soutěže

14.11.1998 - vyhlášení nultého ročníku soutěže „Cena Jarmily Jeřábkové“. Soutěž vyhlásuje ředitelka konzervatoře Duncan Centre Praha Eva Blažičková na závěr konference Pocta Isadory.

30.6.1999 - termín pro podání přihlášek, přihláška musí obsahovat ideový koncept zamýšleného díla a údaje o autorech a interpretech.

30.9.1999 - každý účastník soutěže musí potvrdit svou účast a upřesnit svůj ideový záměr.

Listopad 1999 - v prostorách divadla Duncan Centre bude probíhat samotná soutěž, kdy porota shledne přihlášené choreografie. V následujících dnech proběhne vyhlášení výsledků a veřejné vystoupení oceněných choreografií. Bude vyhlášen první ročník soutěže „Cena Jarmily Jeřábkové“.

Listopad 2000 - představení děl oceněných choreografů z nultého ročníku soutěže. V Duncan Centre proběhne první ročník soutěže.

Na počátku tohoto století se Isadory Duncan silou svého přesvědčení o svobodě lidského sebevyjádření, revoltou proti klasickému chápání tance a společenským normám své doby podařilo vybudovat taneční školu, která měla od počátku internacionální charakter. Během let své existence v různých metropolích světa (Paříž, New York, Drážďany, Moskva, Praha...) rozpoutala taneční filozofie této školy lavinu, jíž se moderní tanec v tomto století ubírá dodnes. V letech 1931-32 působila škola Isadory Duncan vedená její sestrou Elizabeth v Praze a našla si zde přímou pokračovatelku duncanovského stylu v osobě paní Jarmily Jeřábkové. Jarmila Jeřábková je považována za průkopnici moderního tance v Československu. V letech, kdy jakákoliv tvorba programově se hlásící ke svobodě lidského sebevyjádření jako jedinému možnému chápání světa, byla odsouzena k zivofení v umělecké ilegalitě, se přesto Jarmile Jeřábkové podařilo vychovávat pokračovatelky této filozofie tanečního stylu.

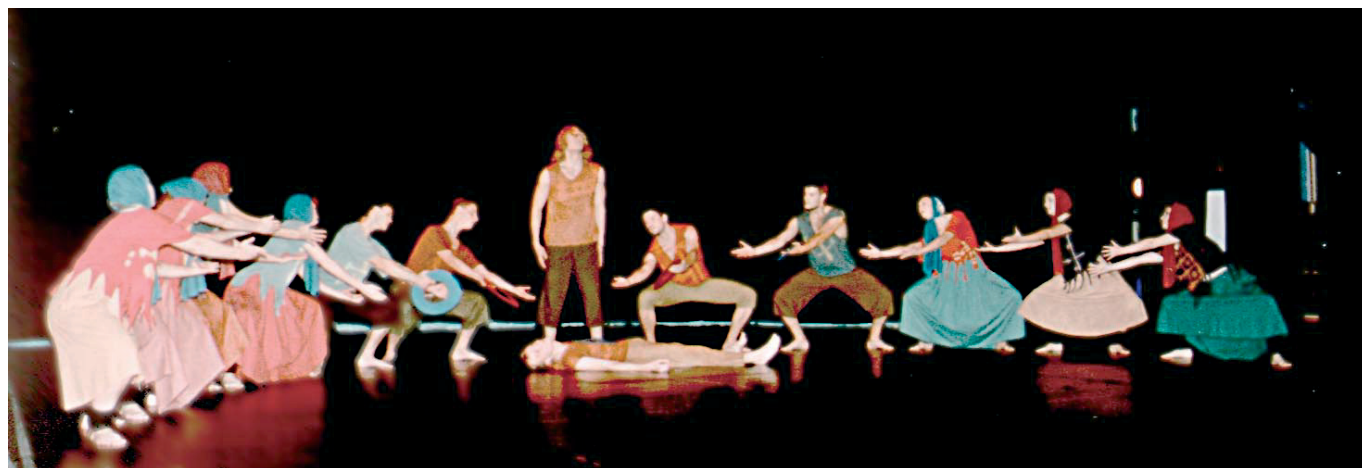
V roce 1992 založila v Praze Eva Blažičková, jako nositelka uměleckého a lidského odkazu paní Jarmily Jeřábkové, první českou konzervatoř Duncan Centre. Tato konzervatoř je zaměřena na výuku současného tance a tanečního divadla. Po sedmi letech své existence se tato škola stala centrem pro výchovu tanečních a choreografických osobností v přímé linii cesty k současnému tanečnímu projevu.

Na konci tohoto století je moderní tanec již svébytnou a podstatnou složkou světové kultury a dá se říci, že myšlenky Isadory Duncan jsou naplňovány na cestě, jíž se taneční umění dnes ubírá.

Proto chce právě konzervatoř Duncan Centre vyhlásit na začátek nového tisíciletí první ročník soutěže, která by napomáhala mladým choreografům a tanečníkům, kteří se rozhodli po této cestě kráčet, uskutečňovat jejich tvůrčí vize a rozšiřovat možnosti, které současný tanec v České republice naštěstí již má.

Nultý ročník je koncipován pro české a slovenské účastníky. V dalších ročnících bychom rádi přizvali i zahraniční účastníky a postupně tak rozšiřili jak možnosti soutěže, tak i soutěžících.

Soutěž pro původní taneční tvorbu by se měla stát přirozenou platformou pro vyměňování uměleckých zkušeností a tvůrčích přístupů mladých choreografů a tanečníků a inspirací nejen pro ně, ale i pro taneční veřejnost, která bude mít možnost jejich práce posoudit. Zároveň bude tato soutěž pro mladé nadané tvůrce možností pokračovat dál v jejich práci.

Banda - SARAJEVO (chor. Jan Schmidt)

Foto: BoD

Řekli po představení (2)

Stavovské divadlo 8.11.1998 ve 14⁰⁰ hodin, tančili studenti Taneční konzervatoře Praha.

Pěta a vlk, hudba Sergej Prokofjev, scénář a libreto Jevgenij Serjožnikov, choreografie a režie Jevgenij Serjožnikov, scéna a kostýmy Josef Jelínek, asistenti choreografie: Vladimír Nečas, Hana Vláčilová.

Marná opatrnost, hudba Peter Ludwig Hertel, scénář a libreto Jean Dauterval, choreografie a režie Alicia Alonso, scéna podle Salvadora Fernándeze Josef Jelínek, kostýmy Salvador Fernández, nastudování Kateřina Elšlégrová, Aneta Voleská, Pavel Ždichynec, Jaroslav Slavický.

Alena Čáchová: „Bylo to hezké.“

Barbora Čáchová (cca 8 let): „Mě se líbil zajíček“.

Johana Vrcháčková: „Pěkné, líbilo se.“

Karamfila Tomová: „Já jsem cizinka, takže neumím moc dobře česky. Manžel pracuje v Praze na Bulharském velvyslanectví jako hlavní rada. - Co mě napadá? Je opravdu dobře, že se dělají takovéto představení Taneční konzervatoře. Je to cvičení, příprava na budoucí umělecké zaměstnání a přitom je to tak hezké divadlo, že dojmy mám úplně fantastické. Bude zde tančit i moje dcera v baletu Marná opatrnost. Jmenuje se Violeta Tomová. Takže můj názor je moc subjektivní.“

Marie Legnerová: „Bylo to vhodné pro děti a úžasné se mi líbil Lesní muž.“

Libuše Šrotová: „Bylo to opravdu pěkné.“

pan Fírtík: „Já nejsem znalec, ale je pěkné. Myslím, že Stavovské divadlo dělá opravdu dobrou věc, že umožňuje vystupovat studentům konzervatoře.“

Vladimír Hubáček: „Tančí děti, je to upřímné. Mě se to moc líbí. Chodím na všechna jejich představení. Na každé představení, které tato škola postaví, se jdu dvakrát, třikrát podívat.“

• *Vy jste tanečník?*

„Já jsem učitel a představení, které má vztah k dětem mě zajímá, protože na to pak většinou беру školní děti.“

Zuzana Šindelářová: „Mě se to ohromně líbilo, právě jsem přemýšlela, kolik těm dětem může být let. Byly velice šikovné. Já jsem dlouho nebyla v Praze, jedenáct let jsem byla v zahraničí, pracovala jsem na velvyslanectví v Bělehradě. Tam jsem byla také párkrát na baletu dospělých, a řekla bych, že balet tam nemá tak vysokou úroveň. Mě připadaly tyto děti opravdu výborné v porovnání s posledním baletem, co jsem viděla v Bělehradě. I obsazení chlapců. V Bělehradě mají mužská čísla obsazena ruskými interprety. Tady je výborná silná základna domácích tanečníků - chlapců, nejenom dívek. Líbilo se mi to opravdu moc.“

Všem osloveným děkuji za odpovědi.

-mn-

Taneční konzervatoř Praha - Pěta a vlk

Foto: BoD

Taneční konzervatoř Praha - Marná opatrnost

Foto: BoD

Taneční konzervatoř Praha - Pěta a vlk

Foto: BoD

Andrea Kramešová v Marné opatrnosti

Andrea Kramešová byla plná elánu nejen při představení ale i po něm Foto: BoD

† Taneční konzervatoř Praha - Marná opatrnost ⇒

Foto: BoD

Vždycky jsem rád, když jsme pozváni s kolegou na představení Taneční konzervatoře Praha. Představení se dají shrnout do několika jednoduchých pojmů: vysoká pohybová kultura a celkový estetický zážitek, který v člověku přetrvává.

Ovšem balet Marná opatrnost (choreografie a režie Alicia Alonso) bych klasifikoval slovy naprostá a nezapomenutelná bomba! Vynikající choreografie, dotvořená výkony sólistů, z nichž by bylo možné jmenovat mnohé. Jsem především zvědavý, kam zamíří po absolvování školy Lukáš Slavický, student VIII. ročníku. Je to zcela mimořádný talent a přál bych všem, kteří ho ještě neviděli tančit, aby si nenechali ujít příležitost a šli se podívat. V roli Colina, mladého venkovana, v baletu Marná opatrnost sklízí po zásluze ovace na otevřené scéně.

Další výjimečný zjev na prknech Stavovského divadla byla Andrea Kramešová, studentka VIII ročníku. V roli Lisetty zaujala mimo standardních tanečních kvalit, které u posluchačů této školy očekáváme se samozřejmě (mimochodem kolik se za tím skrývá asi práce?), především výtečné herecky vystavěnou rolí. Zaslouhuje ocenit, že vydržela v roli šibalské dcery „Mamá Simony“ během celého kusu v dokonalé přirozenosti, veselost byla skutečně veselá - nepřehrávaná, bez křečovitosti a snahy. Přiznávám, že jako velký fand divadla jsem z její mimiky nespustil téměř oči. Výborně odvedená práce. Její „kukuče“, když rozehrávala jakoukoliv humornou situaci, byly skutečným koncertem. Pochybují, že v podobných typech rolí najde u nás mezi svými vrstevníky konkurenci (na to se člověk asi musí narodit) a ve světě dospělých tanečníků, do kterého zanedlouho ze školy odejde, se rozhodně nemůže ztratit. Opravdu jsem zvědavý, kam jí osud zavane a držím moc palce.

Hned po představení jsem přispěchal za Andreou Kramešovou s gratulací a vám tuto sympatickou tanečnici přibližuji alespoň v malém rozhovoru:

• Vy působíte v roli opravdu veselým, krásným dojmem. Vy jste veselá, jak se říká, od přírody nebo to předstíráte?

Andrea Kramešová: „Snažím se do role vžít, protože mě hrozně baví. Tak se do role vžiji a potom by to už mělo z role vyjít samo.“

• Máte ráda veselohry, čtete ráda veselé knížky?

„Čtu ráda.“

• Vy jste z Prahy?

„Ano, narodila jsem se v Praze a celou dobu tu žiji.“

• Vaši rodiče jsou tanečníci nebo proč jste si vybrala studium právě taneční konzervatoře?

„Když jsem byla malá, maminka chtěla, abych něco dělala, abych se pohybovala. Nejdřív jsem v pěti letech začala chodit do Dopravních podniků, kde jsem cvičila, potom jsem chodila do ÚKDŽ, potom jsem udělala v první třídě zkoušky do přípravy Národního divadla a ve čtvrté třídě jsem udělala zkoušky na konzervatoř.“

• Jste v osmém ročníku, takže budete absolvovat. Co po škole, už tušíte, co dál?

„Chtěla bych udělat konkurs někam do divadla a někde tancovat.“

• Máte představu, kde byste chtěla tančit?

„Představy jsou, ale abych to nezakřikla...“

• Máte nějaké koníčky kromě tance?

„Mám hrozně ráda psy. Máme doma dlouhosrstého jezevčíka.“

• Chodíte občas na nějaké taneční představení, třeba do Národního...? Co se vám třeba v poslední době líbilo?

„Chodím. Mám ráda všechno, protože v téhle době je důležité chodit se dívat jak na klasické věci, tak na moderní, aby člověk měl všeobecný přehled.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Vlastimil Červ jde za svým cílem

Soubor Antares sleduji od jeho začátku, díky tomu, že se účastní celostátních přehlídek scénického tance. Na rozdíl od mnoha jiných si na tance souboru Antares budto vzpomenu přímo, nebo alespoň si připomenu atmosféru, která jejich tancování provází - jakoby příjemný závan šátku kolem proběhlé tanečnice. Dá se říci, že patřím k fanouškům Antares, proto mě už několikrát mrzelo, že jsem přepisoval od našich příspěvatelů na jejich tancování nepříliš lichotivou recenzi do Tanečních rozhledů. Na celostátní přehlídce scénického tance Tanec, tanec... 98 (17.10. v Ústí nad Orlicí) jsem si proto vychutnal jejich tanec Mezi dívkami a se zájmem jsem si popovídal s vedoucím souboru Vlastimilem Červem:

• *Začněme klasickou otázkou - jak jste se dostal k tanci?*

„Odmalička jsem hrál fotbal a náhodou nás tehdy jeden kamarád přihlásil asi osm kluků do tanečního souboru. Tenkrát to muselo být pro paní učitelku asi naprostě „haló“, protože přihlásit se osm kluků na tancování není normální ani dnes. Začínal jsem tedy asi ve dvanácti letech s tancováním, dělali jsme „lidovky“. Potom jsem zkoušel společenský tanec. Ale moc mě to neuspokojovalo, protože tam je člověk hrozně moc svázaný, kupa všelijakých pravidel...

Tak to šlo, až mě někdo doporučil k Jiřímu Rebcovi do souboru. Začal jsem v přípravce. Jiří Rebec mi vlastně otevřel tenhle obrovský svět moderního tance a nekonečných možností jak hudebních, tak pohybových.

U Rebeca jsem začínal. Mezitím jsem koketoval, že bych mohl dělat i herectví a to se mi naštěstí nepovedlo. Zkoušel jsem už v osmnácti jít studovat choreografii, ale nevzali mě, za komunistů byly jiné podmínky. Před dvěma lety jsem udělal přijímačky na HAMU na choreografii, neudělal jsem akorát hudební nauku... Mluvílo se o tom tenkrát hodně.

Každopádně potom jsem dostal obchodní nabídku a myslel jsem, že zabezpečím rodinu na celý život. Nepodařilo se, stejně jsem se musel vrátit k tancování.

Momentálně tancuji v Praze v muzikálu Evita. Chci se tancem živit. I se znovu chystám na přijímačky na choreografii. Už nechci nic nechat náhodě, protože je mi třicet let.

Mám svůj amatérský soubor, který je možné vidět na podobných přehlídkách. Šestkrát týdně trénujeme a jsem nadšený, že teď mám v souboru dvacet lidí. To, co děláme, nazývám duchovní tancování, protože děláme Tai-chi, meditace, jezdíme na soustředění, kde není drill, ale spíše sepětí s přírodou.

Pocházím z Votic, to je padesát kilometrů na jih od Prahy mezi Benešovem a Tábořem. Kousek odtud je vesnička Budenín, kde za komunistů postavili kulturní dům, nyní naprosto nevyužívaný a my tam jezdíme každé léto na týden nebo čtrnáct dní. Zrušíme čas a děláme tréninky tak jak to všichni cítíme, nebo jsme celý den venku, snažíme se i venku tancovat.

Lidi, tanečníci mi opravdu hodně pomohli s návratem, protože jsem se skoro vykašlal dva roky na tancování. Byly to dva roky, kdy jsem skoro jen obchodoval. Dostal jsem se, jak se říká, psychicky skoro na dno, protože jsem dělal něco, co mi nesedí. A lidi mi pomohli, protože jsem je pět let přesvědčoval o tom, že má smysl žít pro to, co děláme, a jsem dnes šťastný, že to jde čím dál víc dopředu. Všechny dvacet lidí v souboru mi prostě moc pomohlo a chci se do tance obout ještě víc. Teď 26. října budeme mít představení v Divadle Komedie v Praze, kde bude celovečerní představení, ze kterého je i choreografie, kterou jsme tancovali tady v Ústí nad Orlicí.“

• *Když tančíte v Evitě - to je úplně jiný svět. Ovlivňuje vás Evita, působí na vás nějak?*

„Vždycky na každého působí, co dělá. Když budu v dolech jako horník, budou podle toho vypadat choreografie...

Vážně - chtěl jsem poznat profesionální tancování bez jakýchkoliv iluzí. Nevěděl jsem, co mě čeká. Choreografii dělala Ivanka Kubicová, jsem šťastný, že tam jsem, jsou tam i fajn lidi. Muzikál je z Jižní Ameriky, je hodně temperamentní. Samozřejmě, že mě ovlivňuje, když potom tancuji naše „normální“ choreografie, připadá mi hudba pomalá... Tímhle směrem mě to možná ovlivňuje. Ale za ty dva roky, co jsem v sobě zadržel tancování, mám v hlavě spoustu projektů. A myslím, že nastala doba, kdy můžu s nápady ven.

Budeme se držet stále našeho stylu. Mám teď rozpracované celovečerní představení, mělo by se jmenovat Bardo, to jsou v buddhistickém názvosloví stavy mezi životem a smrtí. Je to docela těžké téma, ale mám ujasněnou představu jakýchsi čtyř částí, které by měly odrážet, co se v člověku odehrává, když umírá. Jak se rozpadá jeho psychické i fyzické tělo. Ty fáze jsou podle buddhismu jednoznačně popsateľné. Samozřejmě,

že evropští lidé to vnímají jinak, ale už se k tomu spousta lidí obrací. Já musím o sobě říci, že z takových věcí vycházím, pomáhá mi to v životě, ve všem. A chtěl bych to uvést i na scénu - moc mi to říká a věřím, že to bude něco říkat i lidem, kteří se na to budou koukat.“

• *Můžu se zeptat z jiného soudku: Jste ženatý a máte partnerku, která vás podporuje v tanci?*

„Mám ženu, která tady dnes s námi tancovala, máme s sebou i naše dítě, tříletou Barču... Je to těžké s rodinným životem, obzvlášť teď, když jsem začal dělat i profesionální tancování. Každý večer jsem skoro pryč. Ale moje žena Klára pořád chce tancovat.

Začínala v přípravce Národního divadla, absolvovala tam všechny hlavní dětské role... Seznámili jsme se u pana Rebeca v jeho Soudobém tanečním divadle a před šesti lety jsme založili tuto skupinu a od té doby to táhneme spolu.“

• *Co vaše dítě, bude jednou tanečnice?*

„Zdá se, že určitě ano. My ji do ničeho nenutíme. Občas nemáme hlídání, takže s námi musí na tréninky. Nebo v sobotu, v neděli s námi trénuje pravidelně aspoň jeden z těch dvou dní. Nikdo ji do ničeho nenutí a pak nás třeba doma překvapí, když doma pustíme muziku a ona začne dělat podobné pohyby jako jsme dělali my. Nebo jsme jí chtěli udělat trénink, protože potřebuje trochu pohybu a nakonec dělala trénink ona nám, dvacet minut nás honila po pokoji a „tatínku předložl se a tatínku protáhni záda“... prostě to, co slyší kolem sebe.

Je citlivá na muziku. Snažili jsme se o to už v těhotenství, kdy jsme používali muziku, aby miminko už v bříšku slyšelo hudbu. O to jsme se snažili, ale jinak ji do ničeho nenutíme.“

• *V Praze je hodně tancování, zajdete si na něco? Co se vám líbí z tancování?*

„Mám taneční vzory. To je Jiří Kylián a Alvin Ailey. Sousta tancování mě oslovuje, spousta tancování se mi líbí i třeba z našich, například občas on udělá Irena Janovcová, nebo Petr Tyc. Ale co jsem vždycky bezvýhradně bral a na co koukám s otevřenou pusou a vždycky mě úplně nadchlo, je Jiří Kylián a Alvin Ailey. To se mi opravdu líbí a občas jsem se i přistihl, když doplňovávám nějaké věci, že se zkouším sám sebe zeptat: Jak by to asi udělal Kylián? Samozřejmě, že to není dobré, člověk by měl brát ze sebe, ale prostě se mi líbí, co oni dělají.

Na skupině Alvína Aileya jsem byl loni na podzim a půl roku jsem z toho žil.“

• *Když budete přijat na HAMU, vystudujete choreografii, nehodláte potom zprofesionalizovat váš soubor Antares?*

„Jedna z věcí, proč jsem se sám pustil do profesionálního tancování je, že jsem chtěl poznat, jak to celé funguje. Produkce, zajištění garderoby, prostě všeho, co se týká představení. Chtěl bych soubor jednou zprofesionalizovat. Nevím, jestli jsou dostatečné podmínky, ale myslím si, že kvalitní poctivá práce se musí prosadit i u nás v České republice. Chtěl bych dotáhnout naši práci do tohoto stádia. Mluvil jsem o tom v souboru, někteří by to toho šli hned, okamžitě, jiní ne. Můj cíl to je. Nevím za jak dlouho, ale určitě.“

• *Máte nějaké „vaše téma“, na které jste se nezeptal, o čem se třeba bavíte doma s manželkou...?*

„Chtěl jsem dělat tzv. léčbu tancem, jeden čas jsem to i zkoušel se souborem. Spolupracoval jsem s Univerzitou Karlovou, kde mají tento obor - léčba tancem. Měl jsem možnost pracovat i s lidmi z Německa, s lidmi nad třicet let, byli to psychologové, psychiatři, výtvarníci, bývalí tanečníci. Chtěl jsem je otevřít, aby nebyli uzavření, aby dýчали. Měli zkušenosti, dokázali okamžitě převzít, co jsem chtěl, převzít, co jsem vyvíjel třeba i několik let v souboru. Kromě profesionálního tancování je můj sen, pomáhat takto lidem. Ověřil jsem si i jak to hodně pomohlo mému souboru - uklidnit se, uvolnit se, otevřít se světu a dýchat s ním, nebyť uzavřený vevnitř se svými problémy. Prostě uvolnit se prostřednictvím nějakého pohybu a nemusí být právě pro oči.

Právě tak jsem rád, když diváci odchází z našeho představení a říkají „bylo to fantastický, dejchlo to na mě“ a zastavují mě za týden a pořád z představení „žiji“.

• *Znáte naši neprofesionální scénu, řekněte mi něco na toto téma?*

„Vztahy ke kolegům z branže mám dobré, myslím, že jsem naprosto tolerantní člověk. Nikdy jsem nic neodsuzoval, i když mi některé choreografie nejsou jasné. Sleduji např. Domino, které je moje oblíbené. Mám pocit, i když jsem si dříve u některých věcí řekl proč?, že Domino někam směřuje. Dnes vidím, jak Lenka Ottová postupuje, jak dokáže choreografie

postupně „vybarvovat“, jsou tvárné, je to tancování. Se zájmem sleduji vývoj, který prodělává nejen Lenka Ottová, ale i její tanečníci.

Co se týká dalších souborů, sleduji soubor Jiřího Rebce, protože jsem v něm dlouho tancoval. Dnes jsou hodně populární volné projekty, kdy choreograf pozve bývalé tanečnický ze souboru, nebo lidi, kteří ho nějakým způsobem zajímají. Vždycky jsem si přál, aby něco takového udělal, protože je hlava nevydolaná, ale on je tvrdý zarputilý člověk, kdož ví, jestli se něco takového někdy povede dát dohromady. Každopádně Soudobé taneční divadlo Jiřího Rebce je další soubor, na který se chodím pravidelně dívat.

Co se týká amatérské scény je vidět, že jsme se konečně jako republika

otevřeli tomu, co je běžné na Západě. Probíhají nejrůznější workshopy... Ze začátku byly přehlídky scénického tance docela i sranda. Dva, tři soubory, které něco uměly a to ostatní bylo, jako když se vezmou soubory z nějaké venkovské zábavy. Teď je to naprosto dokonalé - i soubor, který přijde na přehlídku poprvé, překvapí. Třeba i choreografie nestojí za moc, ale na lidech je vidět, že za nimi je kus práce. Fascinuje mě, že je tolik lidí, kteří jsou odhodlaní na sobě dělat a vrhnout se do práce. To je fantastické!

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Dvěma snímky připomínáme jeden ze seminářů, které se konaly v rámci přehlídky Tanec, tanec... 98. Tento seminář vedla Sara Wookey z USA. Na levém obrázku je vlevo a na pravém vpravo.

Foto: BoD

Prozaické baletní divadlo aneb Bizet by zaplakal

Premiéra nového baletního souboru v Divadle pod Palmovkou 11. října 1998.

Prozaické baletní divadlo vzniklo spojením práce dvou uměleckých osobností - choreografky Ireny Janovcové s režisérem a dramaturgem Petrem Zahradníčkem. Na program svého premiérového večera, který se uskutečnil v Divadle pod Palmovkou v neděli 11. října bylo taneční zpracování Bizetovy opery Carmen.

Premiéra Bizetovy Carmen byla 3. března 1875 v Paříži. Libretisté vzali námět z rozsáhlé novely Mériméovy, široce a naturalisticky líčící osudy dona José Lizarrabenga a Citanely - Carmen a učinili z ní velmi působivou tragédii oslnivého španělského koloritu. Bizetova hudba pak dodala dramatu výraznou působivost. Podíváme-li se na Bizetovu partituru pozorněji zjistíme, že na svou dobu to byla mistrná práce. Bizet respektoval starou operní formu sólových a ansámblových scén, spojených výborně vypracovanými recitativy ve volně související celek. Pečlivě propracovával svůj styl do nejmenších podrobností.

Tyto informace uvádím záměrně, jelikož s Carmen Ireny Janovcové úzce souvisí. Bizetova Carmen je hudba mistrovská a velmi náročná. Použijeme-li tuto partituru jako východní materiál pro taneční choreografii, musíme vytvořit tanec vskutku virtuózní a nadmíru dramatický, aby dokázal obstát vedle Bizetovy hudby.

Irena Janovcová však bohužel na rozdíl od Bizeta svou choreografií zcela nepropracovávala do nejmenších podrobností.

Carmen Prozaického baletního divadla je zkrátka z jiného těsta. Je lidově řečeno mimo mísu. Ingredience, z kterých byla vytvořena, se diametrálně odlišují od Bizetovy Bohem nadané kuchyně. Vše, co se děje na scéně, zůstává daleko za samotnou hudbou. Irena Janovcová ve své Carmen rozehrává vztahy mezi ústředními postavami (José, Escamillo a Carmen) čemuž sekunduje dalších pět tanečnicků. Bohužel se však omezuje pouze

na jednoduché krokové variace, jež se neustále opakují a navíc jsou místy tančeny naprosto mimo hudbu. Sedíte v hledišti a nevěříte vlastním očím. V některých momentech se vám zdá, že se přece jenom něco povede a vy budete vytrženi z děsivé letargie způsobené neplodnou choreografií. Stane se tak např. při variaci Josého nebo dramatickém duetu mezi José a Carmen, ale pak se zase vše vrátí do starých kolejí. Vám je pak jenom smutno z toho, co vidíte, protože víte, že tanečníci se snaží udělat z mála něco, jelikož samotná choreografka na Bizeta jednoduše nemá a asi dlouho mít nebude.

Po představení si sednete do baru a raději zapomenete na hrozné kostýmy Evy Brodské (možná, že stejně jako v mnohých jiných případech nebyly peníze na lepší), nicneříkající scénu spoluautorek Ireny Janovcové a Evy Brodské a nakonec si dáte panáka, cigaretu (čert vzal varování ministerstva zdravotnictví) a jdete domů.

Carmen Prozaického baletního divadla je prostě něco. Další počín na naší taneční scéně, na který se lze dívat dvojí optikou. První: Vzniklo nové taneční divadlo, což je v dnešních ekonomicky nepříznivých podmínkách malý zázrak a tanečníci mají zase kde tančit. Koneckonců začátky nejsou vždy dokonalé, důležitá bude budoucnost.

Druhá: Irena Janovcová není „paní“ choreografka. V porovnání s jinými našimi dámami choreografického nebe např. Lenkou Ottovou, Monikou Rebcovou nebo Lenkou Dřímálovou je hodně pozadu, ale bude-li na sobě pracovat a pozve-li do svého souboru dobré choreografy i pedagogy, stane se Prozaické baletní divadlo v nejbližší budoucnosti souborem, který začne zaplňovat hlediště. Všem lidem v souboru to ze srdce přeji a na nepovedenou Carmen se jistě rychle zapomene.

V Praze dne 20. října 1998

Aleš Cigánek

Obsah

Úvaha o kritice aneb Naštvo asi pár lidí.....	3
Kritika ?! - anketa.....	4
Řekli po představení (1).....	5
Festival tanečního divadla Praha 1998.....	5
Pohyby a nehybnosti - kritika i zamyšlení	6
Anketa, anketa, anketa.....	6
Pavel Šmok dnes.....	7
Vždyť je Silvestr!!!.....	8
CENY THÁLIE '98.....	9
Tanec, tanec... '98.....	10
Víte o tom?.....	12
Co dělá soutěž soutěží?.....	12
V příštím čísle přineseme.....	12
Upozornění!.....	12
Sólisté plzeňského baletu.....	12
Vyhlášení choreografické soutěže.....	13
Řekli po představení (2).....	14
Andrea Kramešová v Marné opatrnosti.....	15
Vlastimil Červ jde za svým cílem.....	16
Prozaické baletní divadlo aneb Bizet by zapla- kal.....	17
!!! VÝHODY PŘEDPLATNÉHO !!!.....	18

TANEČNÍ ROZHLEDY

Vydavatel: Bohumír Džubej - BoD

Redakce:

šéfredaktor - Miroslav Němec

Adresa redakce:

Miroslav Němec, Havlíčkova 120, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel.: (0465)525087, 524352

Adresa vydavatele:

Bohumír Džubej - BoD, Mírové náměstí 131, P.O.Box 47, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel.: (0465)524352, mobil: 0602 416 913, http://www.bod.cz, E-mail: bod@bod.cz

Ročně vychází 11 čísel

Cena výtisku 25,-Kč

Cena výtisku při předplatném 20,-Kč

Celoroční předplatné 220,-Kč

Objednávky, předplatné a inzerce:

Bohumír Džubej - BoD, Mírové náměstí 131, P.O.Box 47, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel.: (0465)524352, mobil: 0602 416 913, http://www.bod.cz, E-mail: bod@bod.cz

Za původnost a správnost příspěvků odpovídá autor (platí i pro inzerci).

Redakce **TANEČNÍCH ROZHLEDŮ** se nemusí vždy ztotožňovat se všemi zveřejněnými názory a příspěvky. Ty příspěvky, u kterých chybí podpis a adresa (abychom se eventuálně mohli s pisatelem spojit), uveřejněny nebudou.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Přetisk informací jen se svolením redakce.

Tisk:

Tiskárna GRANTIS, Smetanova 510, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel./fax:(0465)525741

Podávání novinových zásilek povoleno ČP, s.p. - OZ Přepřava č.j.: 2244/98 ze dne 1.6.1998

ISSN 1211-8494, MK ČR 7779

© Bohumír Džubej - BoD

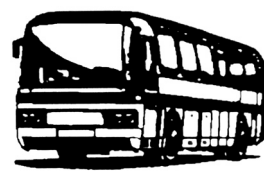
svatební oznámení, barevné prospekty ...

TISKÁRNA GRANTIS

Smetanova 510, 562 01 Ústí nad Orlicí

Tel.+Fax: 0465 - 525741

TISKOVINY
V KRÁTKÝCH
TERMÍNECH
dopisní papíry,
hospodářské tiskopisy,
reklamní letáky,
vizitky, brožury, knihy,

NA DOVOLENOU I ZÁJEZDY VŠEHO DRUHU
U NÁS DOMA I PO CELÉM SVĚTĚ
S AUTOBUSOVOU DOPRAVOU

LUBOMÍR ZÁŘECKÝ

Pod lesem 253, 562 01 Ústí nad Orlicí

Tel.: 0465 - 523974

LABORATORNÍ ZPRACOVÁNÍ

FOTOGRAFII

PRO NÁŠ ČASOPIS PROVÁDÍ

FOTO IRENA

Smetanova 615, 562 01 Ústí nad Orlicí

Tel.: 0465 - 526295

**FOTO
IRENA**

SOUKROMÁ INZERCE

Toto místo je vyhrazeno pro soukromou inzerci. Sháníte hudbu, látky na kostýmy, někde jste něco ztratili? Nebo naopak něco nabízíte, či jste něco našli?

Ceny soukromé inzerce jsou následující: 1. řádek 30,-Kč, každý další 10,-Kč. Inzerát bude otištěn po zaplacení zaslané složenky.

Uveřejňujeme pouze inzeráty v souladu s platnými právními předpisy a s úplnou adresou inzerenta. Inzeráty pod značkou neotiskujeme.

Inzeráty zasílejte na adresu vydavatele uvedenou vlevo v tiráži.

!!! VÝHODY PŘEDPLATNÉHO !!!

Nabízíme Vám velmi výhodné předplatitelské slevy.

Cena jednoho výtisku zakoupeného v běžném prodeji je 30,-Kč.

Při celoročním předplatném ušetříte na jednom výtisku 5,-Kč a ušetříte tak peníze za více než dvě čísla!!!

Cena jednoho předplaceného výtisku je pouze 25,-Kč!

Stačí **čitelně** vyplnit objednávací lístek a zaslat jej na adresu vydavatele. Také můžete použít formulář na, který je na Internetu na stránkách našeho časopisu. Ty najdete na adrese **http://www.bod.cz**

ZÁVAZNÁ OBJEDNÁVKA - NEVYSTŘIHUJTE - KOPÍRUJTE

Objednávám předplatné časopisu **TANEČNÍ ROZHLEDY** od nejbližšího možného čísla za cenu 25,-Kč za číslo.

Příjmení a jméno předplatitele..... :

Ulice a číslo popisné..... :

PSČ a město..... :

Předplatné uhradím..... : ☐ složenkou

☐ fakturou

Datum a podpis (razítko)..... :

Vyhlášovatel

HERECKÁ ASOCIACE

TANEČNÍ ROZHLEDY

připravily formulář pro nominaci také na Internetu. Je umístěn na adrese

<http://www.bod.cz>

SPITELECOM

GENERÁLNÍ SPONZOR

PARTNER ČESKÉHO DIVADLA

Producent

ART PRODUCTION K./2

HERECKÁ ASOCIACE PRAHA
vyhláší zahažení nominace na
CENY THÁLIE '98
s uzávěrkou 31. prosince 1998

Pravidla pro nominaci:

(1)

Nominace na Cenu Thálie '98 může předložit občan
České republiky nebo instituce či organizace.

(2)

Nominace jsou přijímány písemně do 31.12.1998
na adrese vyhlášovatele t.j. Herecká asociace Praha,
Senovážné nám. 23, 112 82 Praha 1.

(3)

Do nominace jsou přijímány materiály na české umělce
za mimořádné role, uvedené ze veřejné produkce
na scéně v České republice v roce 1998.

(4)

Nechvalovatelé nejsou jednotlivě informováni
o výsledcích rozhodnutí jednotlivých odborných porot
ani Kolegia pro udělování Cen Thálie.
Udělení Cen Thálie '98 bude veřejně vyhlášeno
na slavnostním večeru 27. 3. 1999
v Národním divadle.

NOMINACE NA CENU THÁLIE '98
ZA MIMOŘÁDNÝ MUŽSKÝ A MIMOŘÁDNÝ ŽENSKÝ JEVIŠTNÍ VÝKON V ROCE 1998

jméno a příjmení nominovaného umělce:

jméno a příjmení nominované umělkyně:

obor:

A

(jinohra)

B

(opera)

C

(opereta, muzikál)

D

(baleť, pantomima, současný tanec)

titul inscenace a název role:

označení souboru (scény):

schválení nominace:

jméno, příjmení a adresa nechvalovatele (u organizace i její název):

.....
podpis (u organizace i otisk razítka)

datum podání

TANEČNÍ ROZHLEDY č. 11/1998